Ιούλιος - Αυγουστος
2008
Νο 145

εργατικη δημοκρατια

Οχι στην Ευρωσυνθήκη: οχι στην Ευρώπη του κεφαλαίου του πολέμου και του ρατσισμού σελ.12–14

τιμη ενίσχυσης: 2 ευρω

Ναι στις συνομιλίες Χριστόφια - Ταλάτ, αλλά..

επαναπροσέγγιση απο τα κάτω η πραγματική λύση



Ε/Κ και Τ/Κ οργανώσεις και συνδικάτα γιορτάζουν μαζί την πρωτομαγιά μετά το άνοιγμα των οδοφραγάτων

Να σταματήσουμε τους ρατσιστές και τους φασίστες σελ. 4

Χριστόφιας - Ταλάτ θέλουν αλλα μπορούν;

Οι Χριστόφιας και Ταλάτ έχουν συναντηθεί τρείς φορές επίσημα και άλλες δυο τρεις ανεπίσημα, σε γεύματα και εκδηλώσεις τους τελευταίους μήνες. Ωστόσο μοιάζει να μην βρίσκουν τον τρόπο να συνεννοηθούν για να καταλήξουν σε μια διαδικασία που να οδηγήσει σε κοινά αποδεκτή διευθέτηση του Κυπριακού.



Αυτό είναι κάτι που προβληματίζει αρκετό κόσμο. Ενώ και στις δυο πλευρές στην εξουσία βρίσκονται αριστερά κόμματα, για την ακρίβεια αδελφά κομμουνιστικά κόμματα, με ισχυρές πλειοψηφίες, που στο παρελθόν είχαν πολύ πιο κοινές θέσεις στο Κυπριακό, σήμερα μοιάζουν να έχουν πολύ λιγότερα κοινά και περισσότερες διαφωνίες. Πού οφείλεται αυτό;

Κατ αρχήν θα πρέπει να πούμε ότι το γεγονός ότι παραμερίστηκε ο εθνικιστής και απορριπτικός Τάσσος είναι χωρίς αμφιβολία μια θετική εξέλιξη, όπως θετική εξέλιξη ήταν και η απομάκρυνση του εθνικιστή και απορριπτικού Ραούφ Ντεκτάς από την εξουσία στο βορρά πριν μερικά χρόνια. Δυστυχώς αυτές οι εξελίξεις δεν συνέπεσαν χρονικά και έδωσαν την ευκαιρία στις πολιτικές ηγεσίες και των δυο πλευρών να παίζουν επικοινωνιακά παιχνίδια και να συντηρούν μια ψυχροπολεμική ατμόσφαιρα αντιπαράθεσης και εθνικισμού. Για χρόνια οι ελληνοκυπριακές κυβερνήσεις, από τον Κυπριανού μέχρι τον Κληρίδη και τον Τάσσο Παπαδόπουλο κρύβονταν πίσω από τον απορριπτισμό του Ντεκτάς για να αποφεύγουν την οποιαδήποτε συμβιβαστική διευθέτηση του Κυπριακού περιμένοντας κάποιες καλύτερες συνθήκες όπως ήταν η ένταξη στην ΕΕ για να εξασφαλίσουν περισσότερες υποχωρήσεις από την άλλη πλευρά. Με την απομάκρυνση του Ντεκτάς και την εκλογή του αριστερού Ταλάτ σε συνδιασμό με τις εξελίξεις στην Τουρκία και τις ευρωπαϊκές φιλοδοξίες του τούρκικου καπιταλισμού, αδυνάτισε αυτό το χαρτί. Με την εκλογή του Παπαδόπουλου αυτό το παιχνίδι όχι μόνο χάθηκε οριστικά για τους ελληνοκύπριους αλλά αντιστράφηκαν οι όροι. Τώρα άρχισε ο Ταλάτ να κρύβεται πίσω από το ν απορριπτισμό του Παπαδόπουλου και να παίζει επικοινωνιακά παιχνίδια και να συντηρείται ένα ψυχροπολεμικό κλίμα αντιπαράθεσης, ιδιαίτερα μετά τα δημοψηφίσματα.

Η εκλογή Χριστόφια μοιάζει να έδωσε ένα οριστικό τέλος σε αυτά τα παιχνίδια που οδήγησαν το κυπριακό σε αδιέξοδο για δεκαετίες. Ωστόσο μερικές φορές και οι δυο τους Χριστόφιας και Ταλάτ δίνουν την εντύπωση ότι τους ενδιαφέρει περισσότερο να κερδίσουν εντυπώσεις παρά να προχωρήσουν σε μια ουσιαστική διαδικασία για να καταλήξουν σε μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση.

Καπιταλιστικός ανταγωνισμός

Αυτές οι συμπεριφορές δεν έχουν να κάνουν τόσο με το χαρακτήρα ή την προσωπικότητα αυτών που διαπραγματεύονται αλλά περισσότερο με το χαρακτήρα του ίδιου του κυπριακού προβλήματος. Το Κυπριακό πρόβλημα δεν δημιουργήθηκε επειδή οι απλοί άνθρωποι στο νησί είχαν θρησκευτικές ή πολιτισμικές ή άλλες παρόμοιες διαφορές. Ούτε γιατί κάποιοι φανατικοί διέπραξαν εγκλήματα και σφαγές σε βάρος των απλών ανθρώπων της άλλης πλευράς. Οι σφαγές και τα εγκλήματα ήταν το αποτέλεσμα της εθνικιστικής σύγκρουσης και όχι το αίτιο της. Η πραγματική αιτία για τη δημιουργία του Κυπριακού προβλήματος ήταν η διαμάχη ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, δηλαδή τους Ελληνοκύπριους και Έλληνες καπιταλιστές από τη μια πλευρά και τους τουρκοκύπριους και Τούρκους καπιταλιστές από την άλλη για την οικονομική, πολιτική, και στρατιωτική κυριαρχία πάνω στο νησί, σε ένα νησί με τεράστια στρατηγική σημασία για τον έλεγχο της περιοχής. Σε αυτή τη διαμάχη επέμβαιναν και πολλές φορές καθόριζαν τις εξελίξεις και άλλες μεγάλες δυνάμεις που ήθελαν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους στη περιοχή.

Καμιά πλευρά στη Κύπρο δεν είναι απλά το αθώο θύμα. Και οι δυό πλευρές για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους δεν δίστασαν να ακολουθήσουν πολιτική εθνικού ξεκαθαρίσματος, να οδηγήσουν στην καταστροφή, το θάνατο και τη προσφυγιά χιλιάδες απλούς ανθρώπους που το μόνο τους έγκλημα ήταν ότι ήταν έλληνες ή τούρκοι στην καταγωγή.

Αυτή είναι η ουσία του κυπριακού προβλήματος από τη δεκαετία του '50 που άρχισαν οι πρώτες δικοινοτικές συγκρούσεις μέχρι σήμερα. Το στάτους κβό άλλαξε πολλές φορές, οι συσχετισμοί δυνάμεων και οι συμμαχίες ευνοούσαν πότε τη μια πλευρά και πότε την άλλη, η ουσία της σύγκρουσης όμως ήταν πάντα η ίδια, ήταν ο ανταγωνισμός των μικρών και μεγάλων καπιταλισμών της περιοχής και των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο πάνω στο νησί.

Μετά την ήττα του '63 – 64 οι τουρκοκύπριοι ήταν έτοιμοι να δεχτούν μια διευθέτηση που θα τους στερούσε πολλά απο τα δικαιώματα που πήραν από τις συμφωνίες της Ζυρίχης και θα περιορίζονταν σε κάτι

σαν διευρυμένη τοπική αυτοδιοίκηση. Το πραξικόπημα του '74 και η εισβολή που ακολούθησε άλλαξαν τα δεδομένα. Μετα την ήττα του '74 οι ελληνοκύπριοι υποχρεώθηκαν να συμβιβαστούν με μια δικοινοτική, διζωνική ομοσπονδίακαι.

Αυτοί οι συμβιβασμοί δεν έγιναν γιατί η μια ή η άλλη πλευρά αναγνώρισε πόσο απάνθρωπη και αντιδημοκρατική ήταν η στάση της απέναντι στην άλλη πλευρά αλλά ήταν πάντα το αποτέλεσμα των συσχετισμών δυνάμεων στη κάθε συγκεκριμένη στιγμή. Αυτό ισχύει και σήμερα.

Θέλουν συμφωνία

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι Χριστόφιας και Ταλάτ θέλουν να υπάρξει μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση στο Κυπριακό όχι όμως γιατί τους ενδιαφέρει να «ενώσουν τον λαό» όπως λένε και να αποκαταστήσουν στον όποιο βαθμό μπορεί να αποκατασταθεί πια, την αδικία και τις απώλειες των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι τα συμφέροντα της πλευράς τους.

Στην ουσία έχουν αναλάβει να διαχειριστούν τον καπιταλισμό και κατά προέκταση και το κυπριακό μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Οι στρατηγικοί στόχοι του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού στο κυπριακό αφού δεν μπορεί να εξασφαλίσει με στρατιωτικά μέσα τον έλεγχο στο βόρειο τμήμα του νησιού είναι να εξασφαλίσει έστω και σε μικρότερο βαθμό κάποιο έλεγχο μέσα από μια ομοσπονδία. Οι εξελίξεις στο βορρά τα τελευταία χρόνια είναι τόσο ραγδαίες, με τις αγοραπωλησίες και τον οικοδομικό οργασμό που καθιστούν αυτό το στόχο εξαιρετικά επείγον. Γι αυτό και ο ΔΗΣΥ, το καθ αυτό κόμμα που εκφράζει το πιο ισχυρό κομμάτι του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού επείγεται για λύση και προσφέρει ανοικτά την υποστήριξη του στο Χριστόφια για μια τέτοια διευθέτηση.

Από την άλλη ο τουρκοκυπριακός και τούρκικος καπιταλισμός θέλουν σήμερα μια διευθέτηση για να ξεφύγουν από το καθεστώς της απομόνωσης, να εξασφαλίσουν κάποια διεθνή αναγνώριση και να εξαλείψουν ένα σημαντικό εμπόδιο για την πορεία της Τουρκίας προς την ΕΕ.

Γι αυτό και οι δύο πλευρές έχουν κάνει σημαντικές υποχωρήσεις ελπίζοντας να εξασφαλίσουν ένα κοινά αποδεκτό συμβιβασμό. Ο Χριστόφιας έχει δηλώσει ότι ένας αριθμός εποίκων θα μείνει (50,000), ότι οι Κερυνιώτες θα έχουν το δικαίωμα να πάνε στα σπίτια τους αλλά υπο τουρκοκυπριακή διοίκηση, ενώ ο Ταλάτ δήλωσε ότι το νέο κράτος θα έχει μία κυριαρχία, μία ιθαγένεια και μία διεθνή προσωπικότητα.

Τη προσπάθεια για κοινά αποδεκτή διευθέτηση στηρίζουν και οι ιμπεριαλιστές που επεμβαίνουν σε αυτή τη διαμάχη γιατί θέλουν να εξασφαλίσουν τις βάσεις τους στο νησί και τη χρησιμοποίηση του στις επιθέσεις τους στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, Ιράκ, Λίβανος, Αφγανιστάν, Ιράν.

Αυτά όλα βέβαια δεν σημαίνουν ότι στο τέλος θα μπορέσουν οι Χριστόφιας και Ταλάτ να τα βρούν και να καταλήξουν σε συμφωνία. Μπορεί και οι δυο να θέλουν διευθέτηση αλλά έχουν και οι δυο τις κόκκινες γραμμές τους, τα σημεία πέρα από τα οποία δεν πρόκειται να κάνουν υποχώρηση. Και αυτές οι κόκκινες γραμμές συγκρούονται μεταξύ τους. Το ζήτημα των εγγυήσεων και του δικαιώματος επέμβασης, η παρθενογένεση είναι από τα πιο γνωστά σημεία σύγκρουσης. Ο καυγάς για την παρθενογένεση είναι πολύ χαρακτηριστικός για το τι είδους παζάρια γίνονται. Το ζήτημα της παρθενογένεσης, δηλαδή του από πού θα προέλθει το νέο κράτος, αν θα προέλθει από μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας σε ομόσπονδο κράτος, όπως θέλουν οι ελληνοκύπριοι, ή από την σύμπραξη δύο ανεξάρτητων κρατών, δηλαδή της Κυπριακής Δημοκρατία και της Τουρκικής Δημοκρατίας Βορείου Κύπρου πού έστω και στιγμιαία αναγνωρίζονται έχει πολύ μεγάλη σημασία στην περίπτωση που θα υπάρξει σύγκρουση και θα χωρίσουν τα δύο κράτη. Στην πρώτη περίπτωση η Κυπριακή Δημοκρατία θα κληρονομήσει και πάλι τον τίτλο του αναγνωρισμένου κράτους και οι τουρκοκύπριοι θα μείνουν με το «ψευδό» ενώ στη περίπτωση της παρθενογένεσης σε περίπτωση χωρισμού θα υπάρχουν δύο ανεξάρτητα κράτη με διεθνή προσωπικότητα.

Αυτού του είδους οι αντιπαραθέσεις δεν έχουν να κάνουν σε τίποτα ούτε με την ειρήνη στο νησί ούτε με την ευημερία των απλών ανθρώπων απλά δείχνουν τις προθέσεις των καπιταλιστών και των δύο πλευρών που πρίν ακόμη συμφιλιωθούν σκέφτονται τι θα γίνει όταν θα ξανατσακωθούν.

Γι αυτό δεν πρέπει να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι επειδή συνομιλούν οι Χριστόφιας και Ταλάτ είναι αρκετό και ότι μπορούν να εξασφαλίσουν την ειρήνη στο νησί. Ούτε βέβαια η ψηλή επίβλεψη των Αγγλοαμερικανών προσφέρει καμιά εγγύηση. Αντίθετα αυτοί μπορεί να ανατρέψουν τα δεδομένα αν δεν εξασφαλίζονται τα δικά τους συμφέροντα.

Ακόμη οι συσχετισμοί δυνάμεων που διαμορφώνουν τις σημερινές συνθήκες και συμμαχίες μπορούν από τη μια στιγμή στην άλλη να αλλάξουν και να ανατρέψουν αυτά που ισχύουν σήμερα και να ξαναγυρίσουμε σε ψυχροπολεμικές εποχές ή ακόμη χειρότερα και σε θερμές αντιπαραθέσεις. Οι σημερινές εξελίξεις στην Τουρκία είναι τέτοιες που ένα τέτοιο σενάριο δεν είναι καθόλου απίθανο.

Κοινή δράση απο τα κάτω

Η μόνη πραγματική εγγύηση για την ειρήνη στη Κύπρο είναι ένα δικοινοτικό κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας και στις δυο πλευρές που να παλεύει ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο, για συμφιλίωση και επαναπροσέγγιση, που να στηρίζει τους δυο ηγέτες όταν πιέζονται από τους εθνικιστές της πλευράς τους αλλά και να τους πιέζει για περισσότερες πρωτοβουλίες, όπως το άνοιγμα και άλλων οδοφραγμάτων, αποστρατικοποίηση της εντός των τειχών Λευκωσίας, και άλλα. Που να είναι έτοιμο όμως να πάρει πρωτοβουλίες και να προχωρήσει πέρα, ακόμη και κόντρα, στις πολιτικές ηγεσίες της κάθε πλευράς. Τέτοιες πρωτοβουλίες μπορεί να είναι τα κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα και των δυο πλευρών από τους πολέμους στη Κύπρο, κοινές αντιπολεμικές και αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις, ή κατεβάζοντας ακόμη και κοινό ψηφοδέλτιο στις ευρωεκλογές.

Μια τέτοια προοπτική σήμερα είναι όχι μόνο αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε αλλά είναι και περισσότερο εφικτή από ποτέ άλλοτε.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Οχι στις φασιστικές συνάξεις

Τον περασμένο Οκτώβριο, σε συνέντευξη τύπου, οι φασιστικές οργανώσεις Forza Nuova (Ιταλία) και NPD (Γερμανία), ανακοίνωσαν ότι θα συνδιοργανώσουν κατασκήνωση το καλοκαίρι στην Κύπρο, σε συνεργασία με ελληνικές και ελληνοκυπριακές φασιστικές οργανώσεις. Η δικαιολογία που χρησιμοποιούν, σύμφωνα πάντα με την ανακοίνωσή τους, είναι για να διαμαρτυρηθούν για τις κατεστραμμένες εκκλησίες στην Βόρεια Κύπρο και για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Ε/Κ προσφύγων.

Αυτό είναι ένα χοντροκομμένο ψέμα. Οι ίδιοι που είναι συνυπεύθυνοι για τους πολέμους στην Κύπρο και για τις σφαγές εκατοντάδων αθώων θυμάτων και από τις δύο κοινότητες, τώρα έρχονται να ζητήσουν και τα ρέστα. Οι ίδιοι που για δεκαετίες παραβίαζαν τα ανθρώπινα δικαιώματα των Τ/Κ και κατέστρεφαν τζαμιά, είναι οι τελευταίοι που πρέπει να μιλούν για ανθρώπινα δικαιώματα. Εξάλλου οι βαρβαρότητες που έγιναν από τους φασίστες και τους ναζί στις δεκαετίες του '30 και '40 δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για το ενδιαφέρον τους για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η φασιστική κατασκήνωση που θέλουν να οργανώσουν, αποτελεί την τελευταία έκφραση της αποθράσυνσης τους. Το εθνικιστικό και ψυχροπολεμικό κλίμα που καλλιεργήθηκε μεθοδικά και συστηματικά επί της διακυβέρνησης Παπαδόπουλου, ιδιαίτερα μετά τα δημοψηφίσματα, έδωσε τη δυνατότητα σε φασιστικές οργανώσεις όπως η «Χρυσή Αυγή», η «ΕΦΕΝ», η «Κίνηση για τη Σωτηρία της Κύπρου» όχι μόνο να βγαίνουν ανοικτά και να ρίχνουν το φασιστικό δηλητήριό τους αλλά και να οργανώνουν ρατσιστικές επιθέσεις. Τους έχουμε δει να ξυλοκοπούν Τ/Κ μαθητές στην Αγγλική Σχολή, να καταστρέφουν τ/κ οχήματα σε υπεραγορές στον νότο. Τους έχουμε δει να βρωμίζουν τους τοίχους της ΚΙΣΑ με σβάστικες, ενώ πρόσφατα γίναμε μάρτυρες επιθέσεων σε μετανάστες στον Ύψωνα με σιδερολοστούς και πέτρες. Τους είδαμε ακόμη να αμαυρώνουν την επίσκεψη Χριστόφια στο μνημόσυνο του Γρηγόρη Αυξεντίου με τραμπουκισμούς και εθνικιστικά συνθήματα. Την ημέρα των προεδρικών εκλογών φόρεσαν κουκούλες και επιτέθηκαν σε πολίτες με ρόπαλα και πέτρες που περνούσαν με το αυτοκίνητό τους έξω από τα γραφεία του ΔΗ.ΣΥ, φωνάζοντας εθνικιστικά συνθήματα και απαιτώντας να γίνει πραξικόπημα. Την ημέρα των φοιτητικών εκλογών μπούκαραν στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, επιτέθηκαν στους φοιτητές με πέτρες και σιδερολοστούς την ώρα της καταμέτρησης των ψήφων και προσπάθησαν να σπάσουν τις κάλπες και να διαλύσουν τις εκλογές. Στις εκδηλώσεις για το άνοιγμα της Οδού Λήδρας το 2007, επιτέθηκαν σε οπαδούς της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης

Τώρα θέλουν να οργανώσουν κατασκήνωση με τη συμμετοχή φασιστικών οργανώσεων από Γερμανία, Ιταλία και Ελλάδα. Αυτά όλα δείχνουν ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά ή «πράξεις κάποιων ανεγκέφαλων» όπως θέλουν να τα παρουσιάσουν κάποιοι βουλευτές και κρατικοί παράγοντες αλλά πρόκειται για οργανωμένη και συγκροτημένη δράση φασιστικών ομάδων οι οποίες ενισχύονται και στηρίζονται και απο άλλους φορείς και παράγοντες οπως η ρατσιστική «Κίνηση για τη Σωτηρία της Κύπρου", που μετονομάστηκε τώρα σε "Κίνηση για το Ευρωπαϊκό Μέλλον της Κύπρου", και οργανώνει συνέδριο με ξενοφοβικό και ρατσιστικό περιεχόμενο και σπέρνει κάμποσα ψέμματα για τους μετανάστες και τους τουρκοκύπριους.

Βέβαια δεν βρισκόμαστε μπροστά σε ένα φαινόμενο δυναμικής εμφάνισης και μαζικοποίησης φασιστικών οργανώσεων, αλλά δεν πρέπει να υποτιμούμε τους κινδύνους από τέτοια περιστατικά..

Η εκλογή του Δημήτρη Χριστόφια στο αξίωμα του προέδρου σίγουρα έχει δώσει ένα γερό χαστούκι στους εθνικιστές και στους νοσταλγούς του Χίτλερ . Η αριστερή στροφή μέσα στη κοινωνία που κατέγραψε αυτή η εξέλιξη και η αναπτέρωση της ελπίδας για ειρήνη και επανένωση, μείωσαν σε σημαντικό βαθμό την αυτοπεποίθησή των φασιστών. Αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το φασιστικό φίδι κτυπιέται πιο αποτελεσματικά μέσα στο αυγό του, πριν εκκολαφτεί και αρχίσει να σπέρνει το δηλητήριο του. Η πάλη ενάντια στο φασισμό πάει χέρι–χέρι με το διεθνισμό, δηλαδή την ενότητα των απλών ανθρώπων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, ντόπιων και μεταναστών.

Κοινό μέτωπο

Με πρωτοβουλία των οργανώσεων της αριστεράς, ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία, έχει συγκροτηθεί ένα πλατύ μέτωπο από οργανώσεις νεολαίας των κομμάτων, συνδικάτα, αντιρατσιστικές οργανώσεις με στόχο την παρεμπόδιση της φασιστικής κατασκήνωσης. Στην πρωτοβουλία αυτή συμμετέχουν και τουρκοκυπριακές οργανώσεις, όπως η νεολαία του κόμματος Νέα Κύπρος και το πολιτιστικό κέντρο Μπάρακα. Η πάλη ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό είναι ένα ακόμη στοιχείο που ενώνει ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους ακτιβιστές της ειρήνης, της επανένωσης και της συμφιλίωσης. Ας μην ξεχνάμε ότι τα μεγαλύτερα εγκλήματα και σφαγές στην Κύπρο τα τελευταία 50 χρόνια τα έκαναν ακροδεξιοί και φασίστες και των δυο πλευρών.

Είναι θετικό ότι κυκλοφόρησε μια κοινή ανακοίνωση, που καταγγέλλει τα σχέδια των φασιστών για το κάμπινγκ στη Κύπρο και σε κοινή δημοσιογραφική διάσκεψη ανακοινώθηκε ότι «θα εμποδίσουμε με όλα τα δημοκρατικά μέσα» αυτή την κατασκήνωση. Δυστυχώς όμως στη δημοσιογραφική διάσκεψη δεν αναφέρτηκε ότι συμμετέχουν και τουρκοκυπριακές οργανώσεις κάτι που σίγουρα μείωσε το εύρος, τη σημασία και τον διεθνιστικό χαρακτήρα της καμπάνιας





Φωτό πάνω: απο την εκδήλωση που οργάνωσε η ΕΔΟΝ με την ευκαιρία της κατάταξης των εθελοντών του ΑΚΕΛ στον Αγγλικό στρατό στον Β'ΠΠ.

Φωτό δίπλα: αφίσσα απο το αντφασιστικό φεστιβάλ που καλεί η Νεολαία εναντατια στον εθνικισμό , την Τετάρτη 14 Ιούλη στο πάρκο της Πλατείας Ελευθερίας

Θετική ήταν και η εκδήλωση που οργάνωσε η ΕΔΟΝ η οποία συνδύασε την καταγγελία του φασιστικού κάμπινγκ με τις εκδηλώσεις που οργανώνει κάθε χρόνο για να τιμήσει του εθελοντές που κατατάγηκαν στον Αγγλικό στρατό κατά τον Β'ΠΠ, μετά από το κάλεσμα της Κ.Ε του ΑΚΕΛ στις 16 Ιούνη 1941 και οργάνωσε πορεία από την πλατεία Ελευθερίας μέχρι το μνημείο των πεσόντων εθελοντών. Στην πορεία συμμετείχε και η Εργατική Δημοκρατία και άλλες αντιρατσιστικές οργανώσεις οι οποίες όμως παράλληλα έχουν ξεκινήσει καμπάνια για το μάζεμα υπογραφών ενάντια στο φασιστικό κάμπινγκ.

Παρά το ότι οι φασίστες προσπάθησαν να βρουν στήριξη από εκκλησιαστικές και παραεκκλησιαστικές οργανώσεις, με τη δήλωση τους, ότι θέλουν να έλθουν στη Κύπρο «για να διαμαρτυρηθούν για τη βεβήλωση των θρησκευτικών και εκκλησιαστικών μνημείων», η κατακραυγή είναι τόσο γενικευμένη και έντονη που θα είναι πολύ δύσκολο να εξασφαλίσουν την οποιαδήποτε ανοικτή στήριξη ή έστω την παραχώρηση κάποιου κατασκηνωτικού χώρου.

Αν τελικά τολμήσουν να έλθουν είναι σίγουρο ότι θα τους επιφυλάξουμε μια υποδοχή αντάξια αυτής που επιφυλάξαμε στο φασίστα Λε Πέν όταν προσπάθησε πριν δυό χρόνια, να έλθει εδώ και να μιλήσει σε ανοικτή εκδήλωση. Αναγκάστηκε να φύγει από την πίσω πόρτα του αεροδρομίου και αργότερα του ξενοδοχείου στο οποίο υποτίθεται θα μιλούσε. Το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε και με τη ρατσιστική «Κίνηση για τη Σωτηρία της Κύπρου''. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε ανενόχλητους να σπέρνουν τα ρατσιστικό και φασιστικό δηλητήριο τους.

Μπορεί να έχουν περάσει 34 χρόνια από το πραξικόπημα του '74 αλλά το σύνθημα: «ο λαός δεν ξεχνά τους φασίστες και τα τανκς» δεν έπαψε να ακούγεται από τότε μέχρι σήμερα σε κάθε μαζική εκδήλωση που οργανώνει η αριστερά.

Φίλιππος Παπανικολάου

ΑΦΛΑΤΟΞΙΝΕΣ-ΩΡΟΛΟΓΙΑΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ ΜΑΣ

Αφλατοξίνες στο πιάτο μας. Ακόμη ένα διατροφικό σκάνδαλο στην μακριά αλυσίδα των σκανδάλων που σχετίζονται με την υγιεινή των τροφίμων.

Όσο και να προσπαθούν τα ΜΜΕ και οι ιθύνοντες να το παρουσιάσουν ότι είναι ένα γεγονός μεμονωμένο και ξεχωριστό από τα υπόλοιπα που αντιμετωπίσαμε ή ότι οφείλεται στην ανεπάρκεια κάποιων λειτουργών η πραγματικότητα πεισματικά μάς οδηγεί σε μια άλλη εκδοχή.

Επίσης το ύφος και η συμπεριφορά του «σοκαρισμένου» που υιοθετούν όλοι απέναντι στην σοβαρότητα της κατάστασης, κάνοντας δημόσιες δηλώσεις στα ΜΜΕ, είναι άκρως παραπλανητική και υποκριτική. Όλοι ξέρουμε ότι καθημερινά επιβαρύνουμε τον οργανισμό μας με νιτρικά από τα λαχανικά, με βαρέα μέταλλα από τα ψάρια, ντοπαριζόμαστε με αντιβιοτικά μέσω του κρέατος που καταναλώνουμε, παίρνουμε μεταλλαγμένες ουσίες μέσω πάμπολλων προϊόντων (μπισκότα, παγωτά, δημητριακά κλπ) αλλά ακόμα και μέσω των γαλακτοκομικών και κτηνοτροφικών προϊόντων αφού η σόγια–βασικό συστατικό στην διατροφή πουλερικών και ζώων – έρχεται από τις ΗΠΑ και είναι γενετικά τροποποιημένη. Αυτά όλα, παρόλο που είναι φοβερά επιβλαβή για την υγεία μας κυκλοφορούν νόμιμα και με βούλα των υγειονομικών υπηρεσιών.

Τις τελευταίες δυο δεκαετίες η Ευρώπη κοντά στα εκατοντάδες μικρού ή μεγάλου βεληνεκούς διατροφικά σκάνδαλα, πέρασε τρεις μεγάλες διατροφικές κρίσεις. Την ασθένεια των τρελών αγελάδων, την ανίχνευση διοξινών στα κτηνοτροφικά προϊόντα και τον αφθώδη πυρετό των προβάτων.

Εγκλήματα που στοίχισαν ανθρώπινες ζωές, οδήγησαν στην θανάτωση χιλιάδων ζώων και σε ανυπολόγιστο κόστος για την κτηνοτροφία.

Ο τομέας της βιομηχανίας τροφίμων είναι από τους πιο κερδοφόρους στην αγορά. Ο τζίρος υπολογίζεται σε 3,5 τρισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο. Επίσης είναι ένας από τους πιο συγκεντροποιημένους τομείς. Ένας μικρός αριθμός εταιρειών ελέγχουν την αγορά ως εκ τούτου ο ανταγωνισμός για το ποιος θα πάρει το μεγαλύτερο μερίδιο από αυτή την πίττα είναι ανελέητος.

Σε περιόδους κρίσης όμως ο καυγάς γίνεται ακόμα πιο άγριος. Η μείωση της κατανάλωσης, λόγω συγκρατημένων εξόδων των νοικοκυριών και άρα η μείωση του κέρδους, οδηγεί τους βιομήχανους στην εφαρμογή των κλασσικών μέτρων για την αντιστάθμιση της απώλειας ποσοστού τού κέρδους τους. Μείωση στα κόστη μέσω περικοπών του προσωπικού, των μισθών αλλά και εγκληματικών παραλείψεων και παρατυπιών όσον αφορά την ποιότητα, την υγιεινή και την ασφάλεια των τροφίμων.

Χτυπητά παραδείγματα η συστηματική χρήση κλούβιων αυγών σε Ιταλία και Γερμανία σε εργοστάσια παρασκευής ειδών ζαχαροπλαστικής πού βγήκε στην επιφάνεια πέρσι.

Για να είναι φτηνές και παχυντικές οι ζωοτροφές χρησιμοποιούνται πολυτηγανισμένα λάδια και ακόμα



χρησιμοποιημένα μηχανέλαια ή ακόμα αλεσμένα κουφάρια ζώων, τακτικές που οδήγησαν στην μεν πρώτη περίπτωση στο πρόβλημα των διοξινών και στην δεύτερη στην ασθένεια των τρελών αγελάδων.

Η λογική του κέρδους είναι το μόνο κίνητρο πίσω από την δραστηριότητά τους για αυτό και δεν έχουν κανένα ηθικό φραγμό να κυκλοφορήσουν στην αγορά προϊόντα–βόμβες για την υγεία μας και κάποτε την ίδια την ζωή μας.

Η κρίση μαζί με την πλήρη απελευθέρωση των αγορών στον κλάδο των τροφίμων στην Κύπρο και διεθνώς και την παράδοση της καθημερινής μας διατροφής στα τεράστια εγχώρια και πολυεθνικά οικονομικά συμφέροντα μετέτρεψαν το θέμα της υγιεινής των τροφίμων σε ωρολογιακή βόμβα.

Αφλατοξίνες

Οι αφλατοξίνες παράγονται από μύκητες (μούχλα) που αναπτύσσονται κυρίως σε αποξηραμένα φρούτα, ξηρούς καρπούς, μπαχαρικά, σιτηρά και σε τυριά κάτω από κατάλληλες συνθήκες υγρασίας και θερμοκρασίας. Επίσης εμφανίζονται στο γάλα ζώων που έχουν τραφεί με ζωοτροφές που είχαν μύκητες.

Οι αφλατοξίνες είναι εξαιρετικά τοξικές, καρκινογόνες, μεταλλαξιογόνες και ανοσοκατασταλτικές ουσίες. Η αφλατοξίνη B1, αυτή που αναπτύσσεται στο γάλα των ζώων και στο μητρικό, θεωρείται το ισχυρότερο γνωστό καρκινογόνο του ήπατος.

Το πρόβλημα των αφλατοξινών αναγνωρίστηκε σαν σοβαρό διατροφικό πρόβλημα όταν το 1960 προκλήθηκε σοβαρή ασθένεια (νέκρωση του ήπατος) στα πουλερικά

και κυρίως στις γαλοπούλες στην Μ. Βρετανία από την οποία πέθαναν περίπου 100,000 πτηνά.

Αρχικά τα αίτια αυτής της περίεργης ασθένειας ήταν άγνωστα και έτσι η ασθένεια ονομάστηκε «Turkey X disease». Αργότερα διαπιστώθηκε ότι η αιτία ήταν η ανάπτυξη του μύκητα Aspergillus flavus στις πτηνοτροφές, από τον οποίο πήραν και το όνομα αφλατοξίνες.

Από τότε, λόγω της υψηλής τοξικότητας της αφλατοξίνης Β1 έχουν καθιερωθεί συστηματικοί έλεγχοι και ανώτατα όρια στα διάφορα τρόφιμα.

Ομως ούτε είναι η πρώτη φορά ούτε και θα είναι η τελευταία που αντιμετωπίζουμε σοβαρό πρόβλημα αφλατοξινών. Το 2001 είχαμε στην Κύπρο τις αφλατοξίνες στους ξηρούς καρπούς και φρούτα επειδή δεν τηρούνταν οι κατάλληλες συνθήκες κατά την αποθήκευσή τους. Ο λόγος είναι, και γίνεται όλο και πιο φανερό, ότι οι έλεγχοι γίνονται για τυπικούς και διαδικαστικούς λόγους και όχι με πραγματική έγνοια την προφύλαξη της υγείας μας από βλαβερά και επικίνδυνα προϊόντα.

Αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά θα έπρεπε να γίνονταν υγειονομικοί έλεγχοι στην χώρα φόρτωσης των ζωοτροφών, κατά την εκφόρτωσή τους στην Κύπρο και συστηματικοί έλεγχοι στους χώρους αποθήκευσής τους (βουστάσια, φάρμες, σιλό των εταιρειών). Μόνο τότε το πρόβλημα δεν θα παρουσιαζόταν.

Οπως παραδέχτηκε ο Διευθυντής του Τμήματος Γεωργίας κ.Φωτίου, δείγματα για έλεγχο παίρνονται μόνο κατά την εκφόρτωση στο λιμάνι και οι έλεγχοι στην αποθήκευση των ζωοτροφών είναι ελάχιστοι μέχρι μηδαμινοί.

Αυτό δεν είναι αποτέλεσμα αμέλειας κάποιων λειτουργών αλλά της συγκεκριμένης πολιτικής όλων των κυβερνήσεων, διαχρονικά, να μην επενδύουν στο Κεφάλαιο της υγιεινής των τροφίμων. Αποτελεσματικοί έλεγχοι σημαίνει επαρκή χρηματοδότηση για πρόσληψη επιστημόνων και αγορά μηχανημάτων και εξοπλισμού για εργαστήρια – εργαστήριο ελέγχου των ζωοτροφών δεν υπάρχει – προσλήψεις επιθεωρητών για συστηματικούς ελέγχους σε ολόκληρη την διαδικασία της παραγωγής και πώλησης τροφίμων.

Ολα αυτά δεν γίνονται γιατί η υγεία μας ποτέ δεν ήταν στις προτεραιότητες των κυβερνήσεων.

Ουτοπία της Ε.Ε

Πολύ συχνά και από τα πάνω αλλά και από απλό κόσμο προβάλλεται το επιχείρημα ότι η εναρμόνιση με τα πρότυπα της Ε.Ε στο θέμα της υγιεινής των τροφίμων είναι η ασφαλιστική δικλείδα.

Είναι πράγματι; Μόλις τον Ιούνιο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να επιτραπεί η εισαγωγή χλωριωμένων κοτόπουλων από την Αμερική. Η χλωρίωση είναι ένας πολύ φτηνός τρόπος απολύμανσης. Οι κακές υγειονομικές συνθήκες των σφαγείων τούς αναγκάζουν να χρησιμοποιούν αυτή την δραστική χημική μέθοδο ώστε τα επιβαρημένα με μικρόβια κοτόπουλα να αντέξουν περισσότερο προτού βρωμίσουν. Οι επιστήμονες προειδοποιούν για την επικινδυνότητα από την κατανάλωση τέτοιων κοτόπουλων.

Η Ε.Ε είναι αυτή που επέτρεψε την χρήση μεταλλαγμένης σόγιας και καλαμποκιού από τις ΗΠΑ για τις ζωοτροφές και την κυκλοφορία τροφίμων που περιέχουν ποσοστό 0.9% μεταλλαγμένων ουσιών. Οι καρκινογενέσεις, η τροποποίηση του ανοσοποιητικού και αναπαραγωγικού συστήματος είναι κάποιες από τις πιθανές επιπτώσεις των γενετικά μεταλλαγμένων ουσιών.

Ποια Ευρώπη λοιπόν θα μας προστατέψει;

Ολα τα μεγάλα σκάνδαλα ξέσπασαν στην καρδιά της Ευρώπης των «αυστηρών κανονισμών» και των υψηλών προδιαγραφών. Διοξίνες στο Βέλγιο, τρελές αγελάδες στην Βρετανία, αφθώδης πυρετός.

Σ'όλες τις περιπτώσεις αρχικά οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να αποκρύψουν το πρόβλημα για να προστατεύσουν τα συμφέροντα των βιομηχάνων.

Ας θυμηθούμε μόνο την περίπτωση φαρμακευτικών εταιρειών στην Γαλλία και Γερμανία, που στα μέσα της δεκαετίας του □90 για να μειώσουν το κόστος ελέγχου, πωλούσαν, εν γνώσει τους, μολυσμένο με τον ιό του AIDS αίμα στην Ανατολική Ευρώπη και Αφρική.

Οι υπουργοί Υγείας και των δυο χωρών το γνώριζαν αλλά έκαναν τα στραβά μάτια.

Τα πιστοποιητικά HACCAP και ISO της Ε.Ε δεν αποτελούν πανάκεια για το πρόβλημα της υγιεινής και ασφάλειας των τροφίμων. Από την στιγμή που δεν υπάρχει ένας κεντρικός μηχανισμός που να ελέγχει συστηματικά και επιστημονικά τις εγκαταστάσεις παραγωγής, αποθήκευσης και πώλησης των προϊόντων όλα παραμένουν μια τυπική διαδικασία.

Λύση

Ζούμε μέσα σε ένα σύστημα όπου η «οικονομία της αγοράς» την οποία θέλουν να θεσμοθετήσουν μέσα από την Ευρωπαϊκή Συνθήκη, όχι μόνο δεν κατάφερε να ικανοποιήσει μια από τις πιο βασικές ανάγκες των ανθρώπων, την τροφή, αλλά η λογική του κέρδους και του ανταγωνισμού οδήγησε στον παραλογισμό ώστε σε κάποια μέρη του πλανήτη εκατομμύρια άνθρωποι να πεθαίνουν κυριολεκτικά από πείνα και σε κάποια άλλα οι άνθρωποι να καταναλώνουν όλο και μεγαλύτερες ποσότητες μολυσμένων και επικίνδυνων τροφίμων. Την ίδια στιγμή μια μικρή μειοψηφία στήνει τρελό φαγοπότι από τα κέρδη που πραγματοποιεί σε βάρος μας.

Σαν εργαζόμενοι έχουμε την δύναμη μέσα από την οργανωμένη δράση μας να παλέψουμε ενάντια στην ασυδοσία και απληστία αυτής της μειοψηφίας.

Να διεκδικήσουμε επαρκές προσωπικό στις διάφορες υπηρεσίες ώστε να γίνονται προληπτικοί υγειονομικοί έλεγχοι και επισήμανση και δέσμευση των επικίνδυνων προϊόντων προτού κυκλοφορήσουν στην αγορά.

Να απαιτήσουμε κονδύλια για ερευνητικά προγράμματα για θέματα υγείας.

Να παλέψουμε ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις που συρρικνώνουν τις ιατρικές, υγειονομικές και κτηνιατρικές υπηρεσίες.

Ομως η οριστική απαλλαγή από τα διατροφικά σκάνδαλα μπορεί να έρθει μόνο με την ανατροπή αυτού του επικίνδυνου για την υγεία και τις ζωές μας συστήματος και την αντικατάσταση του από ένα σύστημα όπου θα βάζει την υγεία μας πάνω από τα κέρδη.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΤΟΥΡΚΙΑ

Το αντιπολεμικό κίνημα ζητά να κλείσει η βάση του Ιντσιρλίκ

Η Συμμαχία για την Παγκόσμια Ειρήνη και δικαιοσύνη (BAK) διοργάνωσε στις 14 Ιουνίου στα Αδανα της Τουρκίας «Διεθνές Φόρουμ ενάντια στις στρατιωτικές βάσεις». Η BAK έχει τις ρίζες της πίσω στο 2003, στην μεγάλη διαδήλωση που περικύκλωσε το τουρκικό κοινοβούλιο και ανάγκασε την κυβέρνηση να απορρίψει το αίτημα της κυβέρνησης των ΗΠΑ να προελάσει ο αμερικανικός στρατός μέσα από το τουρκικό έδαφος προς το Ιράκ. Το 2005 η BAK οργάνωσε τις μεγάλες διαδηλώσεις «υποδοχής» του Μπους στην Ισταμπούλ. Οι πικέτες του BAK με το σύνθημα «Gelme Bush» («Μην έρθεις Μπους») κυριαρχούσαν εκείνες τις ημέρες σε όλα τα δελτία ειδήσεων του κόσμου.

Στο Φόρουμ συμμετείχανε ως ομιλητές, ο Σωτήρης Κοντογιάννης από την Ελλάδα, η Nilófer Unur Dalay από τη Τουρκία, ο Μουράτ Κανατλί και ο Κυριάκος Κοιλιάρης από τη «Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο – Κύπρος».

Το Φόρουμ άνοιξε με την εισήγηση του Σωτήρη Κοντογιάννη από τη «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο» στην Ελλάδα. Ανέλυσε τη κατάσταση σε σχέση με τους αγώνες κατά του Πολέμου και τη Βάση των Αμερικανών στη Σούδα, απαντώντας στο ερώτημα του αν μπορούμε να νικήσουμε. «*Για χρόνια τώρα, χιλιάδες συνδικαλιστές, φοιτητές, εργάτες, ακτιβιστές της ειρήνης πραγματοποιούμε διαδηλώσεις για το κλείσιμο της βάσης της Σούδας. Πραγματοποιήσαμε πολλές διαδηλώσεις μπροστά από τη Πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα., Και θα συνεχίσουμε. Εμείς κατά της Σούδας, εσείς κατά του Ιντζιρλίκ και στην Ιταλία, οι Ιταλοί κατά της Βιτσένζα.*

Όμως ο αγώνας μας δεν περιορίζεται με αυτό. Ο αγώνας κατά των βάσεων είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στις κατοχές στο Ιράκ, στη Παλαιστίνη και στο Αφγανιστάν. Οι ΗΠΑ είναι μπροστά σε μια ήττα, η απειλή επίθεσης κατά του Ιράν είναι η αντίδραση μιας γάτας που είναι παγιδευμένη στη γωνιά. Η εικόνα του τέρατος με τα νύχια του έξω είναι πραγματικά τρομακτική. Αλλά το τέρας είναι αντιμέτωπο με μια σοβαρή ήττα. Κάθε μέρα που περνά φέρνει τον εφιάλτη του Βιετνάμ πιο κοντά. Τα αποτελέσματα μια ήττας των ΗΠΑ στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν θα είναι καταστροφικά.

Χρειάζεται να πιστέυουμε σε αυτή τη νίκη και να μεγαλώσουμε το αντιπολεμικό κίνημα. Και το πρώτο βήμα για αυτό είναι να ενταχτούμε στις αντιπολεμικές συμμαχίες όπως το BAK».

Η Nilófer Unur Dalay ανέλυσε το ρόλο των βάσεων στη περιοχή και τόνισε πως χωρίς τις βάσεις όπως το Ιντσιρλίκ, όπως είπε, είναι αμφίβολο αν ο Μπους θα είχε τολμήσει να εισβάλει στο Ιράκ.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Τουρκοκύπριος εκπρόσωπος της Συμμαχίας Σταματήστε το Πόλεμο, Μουράτ Κανατλί. Ο Μουράτ εξήγησε πως ο διαμελισμός του νησιού ευνοεί τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία: «*Στη Κύπρο υπάρχουν δυο Βρετανικές βάσεις. Εκεί υπάρχουν πυρηνικά και χημικά όπλα καθώς και 10 000 στρατιώτες. Οι βάσεις κατέχουν μια περιφέρεια 254 χιλιομέτρων, ποσοστό αντίστοιχο με το 2,7% του νησιού. Στους πολέμους δεν χρησιμοποιούνται μόνο οι βάσεις αλλά με την ίδια ευκολία και ο εναέριος χώρος. Τόσο στον πόλεμο στο Ιράκ, όσο και στις επιθέσεις του Ισραήλ, οι βάσεις έπαιξαν κύριο ρόλο. Το νησί χρησιμοποιείται ως ένα πολεμικό αεροπλανοφόρο. Εμείς παλεύουμε με τα αδέρφια μας στο νότο για να δώσουμε ένα τέλος σε αυτό. Ο στόχος μας είναι η πλήρης αποστρατικοποίηση του νησιού.*»

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Κυριάκος Κοιλιάρης για να συνεχίσει από εκεί που έμεινε ο Μουράτ. Θύμισε το χαρακτηρισμό «μιας νέας υπερδύναμης» που απέδωσε η New York Times στο αντιπολεμικό κίνημα. Αυτό το κίνημα ένωσε εκατομμύρια ανθρώπων σε όλο κόσμο παραμερίζοντας εθνικές, θρησκευτικές, ακόμη και πολιτικές διαφορές. Χριστιανοί, μουσουλμάνοι, συνδικαλιστές, οικολόγοι, σοσιαλιστές ένωσαν τις φωνές σε ένα ποτάμι οργής ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

«*Αυτό το κίνημα έκανε την εμφάνιση του και στη Κύπρο. Μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων το 2003, μπορέσαμε να οργανώσουμε μαζί με τους Τουρκοκύπριους συναγωνιστές τον κοινό μας αγώνα κατά τις βάσεις του θανάτου και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Μαζί οργανώσαμε δεκάδες διαδηλώσεις ενάντια στις βάσεις, στην κατοχή του Ιράκ, της Παλαιστίνης αλλά και της επίθεσης του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ κατά του Λιβάνου. Τα συνθήματα μας, ελληνικά και τούρκικα, δημιουργούσαν μια φανταστική ατμόσφαιρα αγωνιστικότητας αλλά και συντροφικότητας. Είδαμε στη πράξη πως μπορούμε να συνεργαστούμε καθώς ο εχθρός μας ήταν κοινός: οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι συνεργάτες τους.*

Η ατμόσφαιρα συντροφικότητας που δημιουργήθηκε μας οδήγησε στο να παρέμβουμε ενάντια στο διαμελισμό του νησιού μας. Ξεκινήσαμε μαζί να οργανώνουμε εκδηλώσεις όπως τα δικοινοτικά μνημόσυνα για τους αδικοχαμένους ανθρώπους στις συγκρούσεις και τους πολέμους που έγιναν στην Κύπρο. Μέσα από τέτοιες εκδηλώσεις κατανοήσαμε πως ο πόνος μας είναι κοινός αλλά δεν είναι το μόνο που μας ενώνει. Το όραμα μας για ένα καλύτερο αύριο, για μια καλύτερη Κύπρο, για ένα καλύτερο κόσμο απαλλαγμένο από πολέμους μας ενώνει».

Η εκδήλωση στα Άδανα έδειξε στην πράξη πως το αντιπολεμικό κίνημα, το κίνημα ενάντια στις δολοφονικές βάσεις των ιμπεριαλιστών μας ενώνει σ' ανατολή και δύση. Πάνω σε αυτό μπορούμε να ξεκινήσουμε να κτίζουμε έναν άλλο καλύτερο κόσμο. Και αν θέλουμε να κτίσουμε ένα καλύτερο κόσμο, απαλλαγμένο από όλα αυτά, το πρώτο βήμα είναι να ενταχθούμε στις αντιπολεμικές συμμαχίες όπως είναι η ΒΑΚ στην Τουρκία και η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στην Κύπρο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Χιλιάδες ΟΧΙ στις επεμβάσεις του στρατού



Χιλιάδες διαδήλωσαν το Σάββατο 21/6/στην Κωνσταντινούπολη ενάντια στην παρασκηνιακή επέμβαση του στρατού στην πολιτική σκηνή και την πιθανότητα να καταλάβουν οι στρατιωτικοί την εξουσία. Με πλακάτ που έγραφαν, «Υψώστε τη φωνή σας ενάντια στην απόπειρα πραξικοπήματος» και «Όχι στη ανάληψη της εξουσίας από το στρατό», η κινητοποίηση του Σαββάτου ήταν ίσως η πρώτη τέτοια διαδήλωση στην Τουρκία.

Η κυβέρνηση του ΑΚΡ εκλέχτηκε για πρώτη φορά το 2002 και τον περσινό Ιούλη πήρε το 47% των ψήφων. Από τότε έχει βρεθεί αντιμέτωπη επανειλημμένα με τις παρενοχλήσεις του στρατού και τις απόπειρες των δικαστών να την ανατρέψουν. Όλα αυτά επειδή το κυβερνών κόμμα προέρχεται από την ισλαμική παράδοση στην οποία αντιτάσσεται έντονα η παραδοσιακή, εθνικιστική κυβερνητική ελίτ.

Τον περσινό Απρίλη οι αρχηγοί των Γενικών Επιτελείων εξέδωσαν ένα υπόμνημα το οποίο, με καλυμμένη γλώσσα δήλωνε, ότι ο στρατός δεν θα ανεχόταν την εκλογή του Αμπντουλάχ Γκιουλ, τότε υπουργού Εξωτερικών, στο αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κηρύξει πρόωρες εκλογές. Τον φετινό Απρίλη, ο αρχι–εισαγγελέας ξεκίνησε τις διαδικασίες για την απαγόρευση του κόμματος επειδή, σύμφωνα μ' αυτόν, είχε γίνει «κέντρο αντι–κοσμικών δραστηριοτήτων». Η δίωξη είναι ένα γελοίο δείγμα εθνικιστικής παράνοιας και αστήρικτη νομικά. Παρόλα αυτά η υπόθεση παίρνει το δρόμο της και είναι σχεδόν σίγουρο ότι το ΑΚΡ θα κηρυχτεί εκτός νόμου.

Στις αρχές του μήνα, το Συνταγματικό Δικαστήριο αποφάσισε ότι ο νόμος που νομιμοποιεί την ισλαμική μαντίλα στα πανεπιστήμια είναι αντισυνταγματικός. Οι μαντίλες ήταν απαγορευμένες στα πανεπιστήμια και το μόνο που έκανε η νομοθεσία της κυβέρνησης ήταν να τις επιτρέψει. Δεδομένου του θορύβου που προκάλεσαν διάφοροι κύκλοι, θα ήταν εύκολο να κάνει κάποιος το λάθος να πιστέψει ότι η κυβέρνηση έκανε υποχρεωτική τη μαντίλα για τις φοιτήτριες.

Το Συνταγματικό Δικαστήριο κρίνει για ζητήματα διαδικασίας, όχι για την ουσία της νομοθεσίας. Στην προκειμένη περίπτωση έκανε καθαρά το δεύτερο. Η τηλεόραση έδειξε στρατηγούς να πανηγυρίζουν για την απόφαση του δικαστηρίου. Ακόμα και αντίπαλοι της κυβέρνησης συμφωνούν στη διαπίστωση ότι η απόφαση είναι παρωδία δημοκρατίας και πλήττει το διαχωρισμό ανάμεσα στην δικαστική και την εκτελεστική εξουσία. Αν τέτοιες πρακτικές περάσουν, τότε θα πρέπει να πούμε αντίο σε γνήσιες εκλογές και σε κυβερνήσεις που θα βγαίνουν από αυτές.

Ρόνι Μαργκόλις

GCE ή ανοικτά Πανεπιστήμια

Η απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Κύπρου για εισδοχή υποψηφίων από τα ιδιωτικά σχολεία με κριτήριο τα GCE, αντί με τις Παγκύπριες Εξετάσεις, ξεσήκωσε πολλές αντιδράσεις. Η Σύγκλητος επικαλείται την αυτονομία του πανεπιστημίου και ότι είναι αναφαίρετο δικαίωμα της να αποφασίζει τον τρόπο εισδοχής των μαθητών στο πανεπιστήμιο.

Όμως το θέμα δεν είναι νομικό, είναι πολιτικό. Ένα δημόσιο πανεπιστήμιο, έχει σαν αποστολή να προωθήσει την δημόσια εκπαίδευση, δεν μπορεί να λειτουργεί σαν ένα ιδιωτικό πανεπιστήμιο γι' αυτό και η «αυτονομία του είναι σχετική». Δεν μπορεί αυτή να είναι πάνω από την δημόσια εκπαίδευση.

Η απόφαση της Συγκλήτου είναι μια απόφαση που στηρίζει και προωθεί την ιδιωτική εκπαίδευση. Είναι μια καθαρή διάκριση σε βάρος των μαθητών των δημοσίων σχολείων οι οποίοι μόνο με τις Παγκύπριες εξετάσεις μπορούν να εξασφαλίσουν μια θέση για το Πανεπιστήμιο.

Η απόφαση αυτή δεν αναιρεί καμία διάκριση για τα παιδιά των ιδιωτικών σχολείων, αφού και σήμερα μπορούν να μπούνε με τις παγκύπριες εξετάσεις όπως και οι μαθητές του δημοσίου. Αντίθετα θα είναι άδικο για τα παιδιά των δημοσίων σχολών γιατί αυτοί εξετάζονται με τις παγκύπριες μία φορά. Ενώ τα GCE μπορεί ένας να τα κάθεται δύο φορές κάθε χρόνο και από την Α λυκείου μέχρι να πετύχει το καλύτερο αποτέλεσμα. Έτσι οι μαθητές θα καταφεύγουν στα φροντιστήρια για απόκτηση των GCE από την Α λυκείου. Αυτό θα το πληρώσουν οι μαθητές από τις εργατικές οικογένειες και τις οικονομικά ασθενέστερες τάξεις.

Σήμερα το 70% – 80% των αποφοίτων της μέσης εκπαίδευσης (παρόλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει και την συνεχή υποβάθμιση), ακολουθούν σπουδές στην Ανώτερη και Ανώτατη Εκπαίδευση. Τα κριτήρια πρόσβασης στα πανεπιστήμια είναι φανερό ότι είναι στόχος και σκοπός των μαθητών και των γονιών. Είναι μια ελπίδα για εξασφάλιση μίας θέσης εργασίας μέσα στις περιορισμένες θέσεις εργασίας και την συνεχώς αυξανόμενη ανεργία. Αυτούς κύρια θα χτυπήσει η απόφαση της Συγκλήτου, τα φτωχόπαιδα. Θέλει να περιορίσει την μαζική είσοδο αποφοίτων στο πανεπιστήμιο και να παίρνει μόνο την ελίτ την «αφρόκρεμα» των ιδιωτικών σχολών.

Σήμερα μιλά για είσοδο με τα GCE από τα ιδιωτικά σχολεία για ένα 10% των 2000 νέων θέσεων μέχρι το 2012 αλλά αυτό είναι μόνο η αρχή, σίγουρα άμα καταφέρει να το περάσει θα το αυξήσει ετσιθελικά.

Γι' αυτό χαρακτηρίστηκε ακόμα και από τον πρόεδρο της επιτροπής της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης Ανδρέα Καζαμία σαν:«ένα μέτρο ελιτίστικο, αντιδημοκρατικό που δεν εξυπηρετεί την δημόσια παιδεία»

Η απόφαση της Συγκλήτου είναι μια προσαρμογή στην συνθήκη της Λισαβόνας, η οποία προσαρμόζει την παιδεία στις ανάγκες της αγοράς και την παραχωρεί στους ιδιώτες και το κεφάλαιο. Η συνθήκη αυτή όπως η ίδια η Σύγκλητος πολλές φορές επικαλείται απαιτεί την αναγνώριση διεθνών προσόντων πρόσβασης στα ανώτερα και ανώτατα εκπαιδευτήρια.

Δώρο στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων

Η απόφαση της Συγκλήτου είναι ένα δώρο στους ιδιοκτήτες των ιδιωτικών σχολείων, την ιδιωτική εκπαίδευση και την παραπαιδεία. Αυτούς είναι που εξυπηρετεί, και είναι και οι μόνοι που μαζί με τους συνδέσμους γονέων ιδιωτικών σχολών, συμφώνησαν με την Σύγκλητο. Με την απόφαση αυτή αναβαθμίζονται οι σχολές τους και αύριο θα αυξήσουν και τα δίδακτρα από 3.500 με 4000 που ζητούν σήμερα σε πολύ περισσότερα όπως ακριβώς έγινε με την αναγνώριση των ιδιωτικών κολλεγίων σε πανεπιστήμια που το πρώτο μέτρο που πήραν ήταν η αύξηση των διδάκτρων τους.

Η αναβάθμιση της ιδιωτικής παιδείας κατά συνέπεια φέρνει υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας. Σήμερα με τα υποβαθμισμένα δημόσια σχολεία ένας στους 7 αποφοίτους των δημοτικών σχολείων στρέφεται στα ιδιωτικά σχολεία. Αυτό το μέτρο σίγουρα θα αυξήσει αυτό τον αριθμό. Έτσι η «δωρεάν παιδεία» από το δημοτικό φορτώνεται στους γονείς. Πολλοί γονείς ακόμα και από την Ε΄ δημοτικού βάζουν τα παιδία τους σε ιδιαίτερα, ακριβοπληρώνοντας για να εξασφαλίσουν μία θέση σε ιδιωτικό σχολείο.

Εμφανίζεται ακόμα ένας κοινωνικός ρατσισμός. Τα παιδιά των πλουσίων, των από πάνω, δεν μπορούν να φοιτούν και να συναναστρέφονται με τα παιδία των από κάτω. Τα παιδιά τους δεν πρέπει και δεν μπορούν να φοιτούν στα δημόσια σχολεία στα οποία φοιτούν παιδία με μαθησιακά προβλήματα, παιδία από χαμηλά οικονομικά και κοινωνικά στρώματα, με παιδία οικονομικών μεταναστών. Είναι αυτές οι ιδέες του νεοφιλελευθερισμού που θέλουν να διατηρήσουν την δυνατότητα του εκπαιδευτικού συστήματος να αντανακλά και να αναπαράγει τις κοινωνικές τάξεις.

Η απόφαση της Συγκλήτου και η ανοχή του Υπουργείου Παιδείας είναι ακόμα ένα εμπόδιο στην εκπαιδευτική μεταρρύθμισή η οποία μένει ακόμα στα συρτάρια. Έχουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα το οποίο θεοποιεί τον ανταγωνισμό και ξεχωρίζει σαν το



Με σύνθημα «Όχι στα GCE των ιδιωτικών, θέλουμε εξετάσεις των εισαγωγικών» οι μαθητές των δημοσίων σχολείων διαδήλωσαν στις 6/4/08 έξω από το κτήριο της Συγκλήτου στην πανεπιστημιούπολη

κόσκινο, τους καλύτερους, την ελίτ τους κρατά και τους υπόλοιπους τους απορρίπτει σαν άχρηστους, τους πετά σαν σκουπίδια

Τα λύκεια έχουν χάσει τον μορφωτικό τους χαρακτήρα. Στη πράξη έχουν μετατραπεί σε εξεταστικά κέντρα με μοναδικό στόχο οι μαθητές να πετύχουν την είσοδο τους στο πανεπιστήμιο.

Όλα αυτά μαζί με τον κλειστό αριθμός εισακτέων στα πανεπιστήμια οδηγεί στην άνθηση της παραπαιδείας η οποία αποτελεί ένα τεράστιο εκπαιδευτικό και κοινωνικό πρόβλημα. Αυτά μετατρέπουν την γνώση από δικαίωμα για όλους σε εμπόρευμα για όσους έχουν τις οικονομικές αντοχές.

Ανοικτά Πανεπιστήμια

Θέλουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που να μετατρέπει τα σχολεία σε ένα χώρο χαράς της γνώσης, της μάθησης και της δημιουργικότητας. Αύξηση των θέσεων οι οποίες προσφέρονται στα ΑΕΙ ώστε να ικανοποιεί την ζήτηση για πανεπιστημιακές σπουδές. Θέλουμε ανοικτά πανεπιστήμια και σχολές για όλους χωρίς εξετάσεις και αποκλεισμούς. Ανοιχτά πανεπιστήμια δεν σημαίνει γεμάτα αργόσχολους ή αιώνιους φοιτητές, ούτε πως θα έχουμε χειρούργους χασάπηδες. Αν και δεν αποτελεί εισήγηση της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης αναφέρεται σ' αυτή την θέση σαν μία επιλογή απο τις έξη που υπάρχουν σήμερα για είσοδο στα πανεπιστήμια. Πριν 2–3 δεκαετίες τα πανεπιστήμια και οι σχολές στην Ελλάδα ήταν ανοικτά για τους Κύπριους και και δεν έτρεχαν όλοι για σπουδές ενώ πολλοί εργάζονταν και σπούδαζαν και έγιναν εξαίρετοι επιστήμονες.

Ένα από τα πρώτα μέτρα της Ρωσικής Επανάστασης το 1917 ήταν ότι άνοιξε τα πανεπιστήμια, έφερε τη δημοκρατία στην παιδεία. Η έννοια ότι η παιδεία είναι ένας ιεραρχικός θεσμός όπου από πάνω είναι αυτοί που έχουν τη γνώση και από κάτω είναι αυτοί που πρέπει να την αποχτήσουν, μια διαδικασία που είναι από πάνω προς τα κάτω και δεν επιδέχεται οποιοδήποτε δημοκρατικό έλεγχο, αυτή η έννοια που ήταν κυρίαρχη και εξακολουθεί να είναι κληρονομημένη, αμφισβητήθηκε και ανατράπηκε μέσα από τη ρώσικη επανάσταση του 1917. Τι σημαίνει εκπαιδευτική κοινότητα, τι σημαίνει ότι αυτοί που μαθαίνουν κι αυτοί που διδάσκουν μπορεί να έχουν συλλογικότητα και να αποφασίζουν δημοκρατικά για το τι διδάσκεται, πώς διδάσκεται, αν υπάρχουν ποινές, βαθμοί, πτυχία τα οποία είναι σε μια ιεραρχία που ανταποκρίνονται σε άλλου είδους ανάγκες και όχι στις ανάγκες της ίδιας της εκπαιδευτικής κοινότητας. Τα πειράματα με τις εκπαιδευτικές μεθόδους που ακολούθησαν τη ρώσικη επανάσταση εξακολουθούν μέχρι σήμερα να είναι ανεπανάληπτα.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΟΧΙ στην Ευρώπη του κεφαλαίου του πολέμου και του ρατσισμού

Μετά το ιρλανδικό δημοψήφισμα και την απόρριψη της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης της Λισαβόνας από τους ιρλανδούς εργαζόμενους και νεολαίους η Κυπριακή Δημοκρατία έγινε η πρώτη χώρα και συνολικά το 20ο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που την επικύρωσε μέσα από το κοινοβούλιο της. Στην συνεδρία της βουλής, στις 3 του Ιούλη, ψήφισαν υπέρ της συνθήκης τα κόμματα του ΔΗΣΥ, του ΔΗΚΟ, της ΕΔΕΚ και το ΕΥΡΩΚΟ. Ενάντια ψήφισε μόνο το ΑΚΕΛ ενώ οι Οικολόγοι τήρησαν αποχή.

Είναι σίγουρο ότι στην σύνοδο των ηγετών της ΕΕ με την συμμετοχή του Χριστόφια που έγινε τον Ιούνη μετά το δημοψήφισμα, συζητήθηκαν και οι τρόποι με τους οποίους θα παρακαμφθεί η απόφαση του ιρλανδικού λαού και ανάμεσα τους είναι και η συνέχιση της διαδικασίας επικύρωσης μέσα από τα κοινοβούλια.

Παρά την καταψήφιση της συνθήκης από το ΑΚΕΛ δεν υπήρξε καμιά διάθεση για να απλώσει η συζήτηση γύρω από τη συνθήκη πέρα από τους διαδρόμους της βουλής και του προεδρικού, φανερώνοντας ότι οι αντιρρήσεις του ήταν μόνο για την τιμή των όπλων αφού είχε διαμορφωθεί μια πλειοψηφία στην βουλή υπέρ της συνθήκης εδώ και αρκετό καιρό κάνοντας σίγουρη την επικύρωση της.

Η ιδέα να γίνει δημοψήφισμα για την συνθήκη δεν βρήκε πρόσφορο έδαφος ανάμεσα στις κοινοβουλευτικές δυνάμεις αφού κανένας δεν θέλησε να διακινδυνεύσει την απόρριψης της. Ένα δημοψήφισμα θα ήταν πόλος συγκέντρωσης για τη όλη την δυσαρέσκεια που έχει δημιουργηθεί ενάντια στην ΕΕ.

Όλα τα ελληνοκυπριακά κόμματα προσβλέπουν στα πλεονεκτήματα που ελπίζουν ότι θα δημιουργήσει η έγκριση της συνθήκης υπέρ των ελληνοκυπριακών θέσεων στον ανταγωνισμό με τους τουρκοκύπριους. Θέλουν τη Κυπριακή Δημοκρατία ενταγμένη στο σκληρό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τους τουρκοκύπριους μαζί με την Τουρκία να ζητούν να ενταχθούν σ' αυτή. Γι' αυτό και βασίστηκαν στην σίγουρη αλλά αντιδημοκρατική επικύρωση της από την βουλή.

Το Ιρλανδικό ΟΧΙ

Το ΟΧΙ του Ιρλανδικού λαού στο δημοψήφισμα για την Ευρωσυνθήκη ήταν ένα σοκ για τους ηγέτες της ΕΕ. Κανείς τους δεν περίμενε ότι στη χώρα που τα τελευταία χρόνια υπήρξε πρότυπο οικονομικής ανάπτυξης για τους καπιταλιστές, στην «Κέλτικη τίγρη» όπως την ονόμαζαν χαρακτηριστικά, η εργατική τάξη θα ανέτρεπε τα σχέδιά τους.

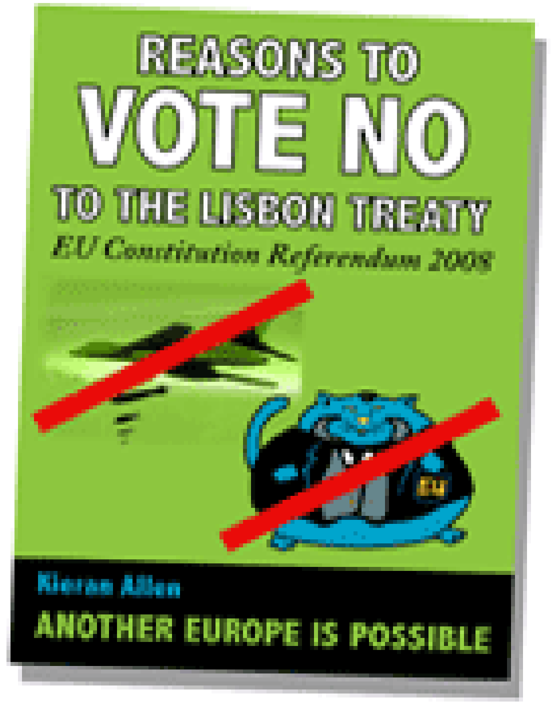
Τρία χρόνια μετά το γαλλικό και το ολλανδικό ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα, η εργατική τάξη και νεολαία της Ιρλανδίας απέρριψε το ανανεωμένο ευρωσύνταγμα – τη Συνθήκη της Λισαβόνας – δίνοντάς τους ένα ακόμα ισχυρό χτύπημα. Στη μοναδική χώρα που δεν κατάφεραν οι ηγέτες της ΕΕ να αποφύγουν το δημοψήφισμα, το 53.4% του κόσμου ψήφισε ΟΧΙ.

Ο πρόεδρος της Κομισιόν Μπαρόζο δήλωσε, όπως ήταν φυσικό, πως περίμενε ένα διαφορετικό αποτέλεσμα. Η Γαλλία και η Γερμανία σε κοινή ανακοίνωσή τους ανέφεραν πως «*Σημειώνουμε την δημοκρατική απόφαση των Ιρλανδών ψηφοφόρων σχετικά με τη Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης με όλο τον προσήκοντα σε αυτή σεβασμό, αν και εκφράζουμε τη λύπη μας*». Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες έκφρασαν τη λύπη τους και την απογοήτευσή τους για το αποτέλεσμα. Αυτό που εννοούσαν κατά βάθος είναι ότι θα έπρεπε να είχαν φροντίσει να μην γίνει δημοψήφισμα στην Ιρλανδία όπως φρόντισαν άλλωστε να μη γίνει σε όλα τα υπόλοιπα κράτη–μέλη.

Δεν είναι τυχαίο ότι τις δηλώσεις περί σεβασμού της απόφασης των Ιρλανδών, ακολούθησαν οι δηλώσεις ότι η Ευρωσυνθήκη «δεν είναι νεκρή». Μπαρόζο, Σαρκοζί και Μέρκελ ζήτησαν από τις χώρες που δεν έχουν επικυρώσει ακόμα τη συνθήκη, να προχωρήσουν κανονικά τις διαδικασίες ψήφισής της ενώ παράλληλα άρχισαν να συζητούν τους τρόπους παράκαμψης του αποτελέσματος στην Ιρλανδία

Οι εξηγήσεις που δίνουν για το ηχηρό όχι των Ιρλανδών είναι κι αυτές κομμένες και ραμμένες στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν μια πιθανή απόφαση για παράκαμψη του νέου ΟΧΙ. Η πιο διαδεδομένη – και πιο βολική – είναι ότι η πλειοψηφία του ιρλανδικού λαού δεν γνώριζε και πολύ καλά το περιεχόμενο της Συνθήκης. Είναι αστείο να το λένε τη στιγμή που ολόκληρος ο «επίσημος πολιτικός κόσμος» – με τη στήριξη του επιχειρηματικού – είχε ταχθεί υπέρ του «Ναι» υπερασπιζοντάς το με μια μεγάλη και πολυέξοδη καμπάνια.





Φωτό πάνω: Διαδήλωση στην Αθήνα ενάντια στην Ευρωσυνθηκη.
Φωτό δίπλα: Παφλέττα απο την καμπάνια για το όχι στην Ιρλανδία

Το αντίθετο συνέβη. Η εργατική τάξη και η νεολαία της Ιρλανδίας ήξερε πολύ καλά τις νεοφιλελεύθερες και πολεμοκάπηλες πολιτικές που ήθελε να εφαρμόσει η ΕΕ με την Ευρω–συνθήκη. Ήταν οι ίδιες πολιτικές, πάνω στις οποίες στηρίχτηκε το περιβόητο «ιρλανδικό οικονομικό θαύμα» των δύο τελευταίων δεκαετιών τις οποίες είχαν αντικρούσει με αγώνες όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Το Δεκέμβρη του 2005 πάνω από 100.000 εργαζόμενοι κατέβηκαν σε απεργιακή διαδήλωση στο Δουβλίνο ενάντια στην προσπάθεια μιας ιρλανδικής εταιρίας πλοίων να εφαρμόσει την Οδηγία Μπολκενστάιν της ΕΕ, σύμφωνα με την οποία οι εργοδότες μπορούσαν να πληρώνουν τους μετανάστες εργάτες με μισθούς της χώρας προέλευσής τους. Οι ναυτεργάτες της Αιρις Φέρις, που προσπάθησε να αντικαταστήσει όλους τους εργάτες με μετανάστες από την ανατολική Ευρώπη κόβοντας τα μεροκάματα, προχώρησαν σε κατάληψη τριών πλοίων της εταιρίας. Η γενική απεργία, η μεγαλύτερη των τελευταίων χρόνων, έγινε σε συμπαράσταση στις καταλήψεις και ενάντια στην επίθεση στους ντόπιους και μετανάστες εργάτες.

Ακολούθησε πλήθος απεργιών από τότε για αυξήσεις στους μισθούς, καλύτερες συνθήκες εργασίας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Αλλοτε ήταν οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία, άλλοτε οι νοσοκόμες και οι εργαζόμενοι στην υγεία, άλλοτε οι δάσκαλοι και οι καθηγητές των σχολείων.

Παράλληλα, τα τελευταία χρόνια το αντιπολεμικό κίνημα της Ιρλανδίας δεν έχει σταματήσει να οργανώνει διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» του Μπους. Κέντρο της δράσης του αντιπολεμικού κινήματος είναι να σταματήσει τη χρησιμοποίηση του αεροδρομίου Σάνον ως βάση μεταφοράς των αμερικάνικων στρατευμάτων στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Οι αντιπολεμικές κινήσεις της χώρας υπολογίζουν ότι, από το 2002 μέχρι και τον Οκτώβρη του 2007, πάνω από 1 εκατομμύριο αμερικανοί φαντάροι είχαν περάσει από το συγκεκριμένο αεροδρόμιο στο ταξίδι τους για τη Μέση Ανατολή. Η τελευταία τους κινητοποίηση έγινε λίγες μέρες μετά το δημοψήφισμα, τη Δευτέρα 16 Ιούνη, οργανώνοντας καραβάνι ενάντια στην επίσκεψη του Μπους στο Μπέλφαστ.

Νίκη του εργατικού κινήματος

Το ίδιο ψεύτικη είναι και η εξήγηση που λέει ότι ήταν ένα συντηρητικό ΟΧΙ του ιρλανδικού λαού απέναντι στο ενδεχόμενο να νομιμοποιηθούν οι εκτρώσεις. Μοιάζει με τη γελοία προπαγάνδα που είχε ακολουθήσει το γαλλικό ΟΧΙ, ότι δηλαδή οι γάλλοι απέρριψαν το Ευρωσύνταγμα από ξενοφοβία, γιατί δεν ήθελαν οι Πολωνοί κι άλλοι μετανάστες εργάτες να μπαίνουν στη χώρα. Αυτό που δεν μπορεί να εξηγήσει αυτή η άποψη είναι γιατί τότε η καθολική εκκλησία στην Ιρλανδία τάχτηκε με την πλευρά του «ΝΑΙ».

Οπως αναφέρει η ανακοίνωση μιας από τις οργανώσεις που τάχτηκαν με το «ΟΧΙ»: «*Η σημερινή απόρριψη της Συνθήκης της Λισαβόνας είναι νίκη όσων τάσσονται ενάντια στην Ευρώπη της κυριαρχίας των μεγάλων επιχειρήσεων. Είναι επίσης νίκη όσων αντιτίθενται στο νέο μιλιταρισμό που σκεπάζει την Ευρώπη. Πάρα πολλοί από τα 490 εκατομμύρια ευρωπαίων που στερήθηκαν του δικαιώματός τους να ψηφίσουν για αυτή τη Συνθήκη, είναι επίσης ιδιαίτερα χαρούμενοι. Οι Ιρλανδοί ψηφοφόροι έδειξαν την αλληλεγγύη τους με τους υπόλοιπους ευρωπαίους*». Αυτοί είναι οι πραγματικοί λόγοι της απόρριψης της Ευρωσυνθήκης.

Οσο κι αν οι ηγέτες της ΕΕ προσπαθούν τώρα να αποφύγουν μία νέα περίοδο κρίσης, η πραγματικότητα είναι ότι βρίσκονται ήδη εκεί. Ο κάθε ένας έχει και μια πρόταση για το πώς θα συνεχίσει η ΕΕ. Ολοι μιλούν για κάποιες τροποποιήσεις στη Συνθήκη ώστε να μπορέσει η κυβέρνηση της Ιρλανδίας να πάει ξανά σε δημοψήφισμα, άλλοι προτείνουν να ισχύσει κανονικά η συνθήκη και να εξαιρεθεί η Ιρλανδία, μια μειοψηφία μιλά για την ανάγκη νέας συνθήκης, κάποιοι πιστεύουν ότι η συνθήκη έχει πια πεθάνει και αναζητούν νέους τρόπους επιβολής των επιθέσεων. Οι διαφωνίες που έχει προκαλέσει το ιρλανδικό ΟΧΙ δεν πρόκειται να λυθούν τόσο εύκολα.

Για έναν ακόμα λόγο. Η νίκη του ΟΧΙ πράγματι προκάλεσε κύματα χαράς σε ολόκληρη την εργατική τάξη και τη νεολαία της Ευρώπης. Οι ευρωπαίοι ηγέτες ξέρουν πολύ καλά ότι η αισιοδοξία και η αυτοπεποίθηση που προσέθεσε το δημοψήφισμα της Ιρλανδίας στην αντίπαλη τους πλευρά, έχει τη δυνατότητα να μετατραπεί σε μαζική δράση ενάντια στην Ευρώπη του κέρδους και του πολέμου. Με τον αέρα της Ιρλανδίας, το εργατικό κίνημα σε κάθε χώρα μπορεί να κάνει τους φόβους τους πραγματικότητα.

Γιατί είμαστε αντίθετοι στην Ευρωσυνθήκη



Τασσόμαστε ενάντια στην Ευρωσυνθήκη και ενάντια στις αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις για την έγκρισή της γιατί μ' αυτή την συνθήκη οι άρχουσες τάξεις της Ε.Ε θέλουν να κάνουν ακόμα ένα βήμα στην οικοδόμηση της Ευρώπης του κεφαλαίου του πολέμου και του ρατσισμού.

Οπως αναφέρει η αιτιολογική έκθεση, στόχος είναι η «*προαγωγή της βιώσιμης ανάπτυξης με βάση το πρότυπο της άκρως ανταγωνιστικής κοινωνικής οικονομίας της αγοράς*». Η «άκρως» ανταγωνιστική οικονομία δεν σημαίνει τίποτα άλλο από περισσότερη λιτότητα και ιδιωτικοποιήσεις, μεγαλύτερο χτύπημα των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Η σύμπλευση με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας του Μπους έχει ξεχωριστή θέση στη Συνθήκη. «*Διευρύνεται η εμβέλεια των 'αποστολών τύπου Petersberg'* [οι «ανθρωπιστικές» πολεμικές επεμβάσεις] *και προστίθενται οι περιπτώσεις των κοινών δράσεων αφοπλισμού, της παροχής στρατιωτικών συμβουλών, της πρόληψης συγκρούσεων και της σταθεροποίησης μετά το πέρας των συγκρούσεων. Ορίζεται μάλιστα ότι οι 'αποστολές τύπου Petersberg' συμβάλλουν στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας με δράσεις στο έδαφος τρίτων χωρών. Στο ίδιο πλαίσιο, προβλέπεται η καθιέρωση ενός κεφαλαίου εκκίνησης που δημιουργείται με συνεισφορές των κρατών μελών, για την επείγουσα χρηματοδότηση των προπαρασκευαστικών δραστηριοτήτων σχετικά με τις 'αποστολές τύπου Petersberg'*».

Για να πετύχουν την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» και την «πρόληψη των συγκρούσεων», είναι απαραίτητη η ακόμα μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης. Έτσι προωθείται η κοινή αμυντική πολιτική με « *σύσταση Ευρωπαϊκού Οργανισμού □μυνας, ανοικτού σε κάθε κράτος–μέλος, με σκοπό τη βελτίωση των στρατιωτικών δυνατοτήτων των κρατών–μελών, την εναρμόνιση των επιχειρησιακών αναγκών, το συντονισμό των στρατιωτικών προγραμμάτων των κρατών–μελών, καθώς και την ενίσχυση της έρευνας και της βιομηχανικής και τεχνολογικής βάσης του αμυντικού τομέα*».

Η συνθήκη δηλώνει ρητά ότι στηρίζεται στη «*θρησκευτική και πολιτιστική κληρονομιά της Ευρώπης*». Πρόκειται για μια κωδικοποιημένη έκφραση που καθαγιάζει το ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες □ιδιαίτερα από τις μουσουλμανικές χώρες– που δεν μοιράζονται την «θρησκευτική και πολιτιστική κληρονομιά» π.χ. του Σαρκοζί, του Μπερλουσκόνι ή του νεοφασίστα δημάρχου της Ρώμης. Η ρατσιστική ισλαμοφοβία πάει χέρι χέρι με τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και το «διαρκή αντιτρομοκρατικό» πόλεμο.

Οι υποστηρικτές της Συνθήκης κάνουν ότι τα ξεχνάνε όλα αυτά και προβάλουν σαν «μεγάλο βήμα προς τα εμπρός» τη «χάρτα των δικαιωμάτων» που περιλαμβάνεται στη Συνθήκη. Το πρόβλημα με αυτή τη «χάρτα» δεν είναι μόνο η ασάφειά της, οι παραπομπές ακόμα και των γενικόλογων διακηρύξεών της στους «εθνικούς νόμους και τους νόμους της ΕΕ» αλλά και η ίδια νεοφιλελεύθερη ουσία τους: για παράδειγμα το «δικαίωμα στην εργασία» που περιλαμβάνεται σε κάθε Σύνταγμα (και το οποίο μένει στο χαρτί) στη Συνθήκη μετατρέπεται σε «δικαίωμα στην αναζήτηση εργασίας□.»

Στην ουσία της η Ευρωσυνθήκη είναι η επαναφορά του «Ευρωσυντάγματος» δια της μεθόδου των «τροποποιήσεων» των προηγούμενων συνθηκών της ΕΕ, χωρίς την ανάγκη της έγκρισης από δημοψηφίσματα σε κάθε χώρα μέλος. Μόνο στην Ιρλανδία έγινε δημοψήφισμα, επειδή προβλέπεται ρητά από το Σύνταγμα.

Οι κυβερνήσεις της ΕΕ φιλοδοξούν με την επικύρωση της Ευρωσυνθήκης να θωρακίσουν τις επιθέσεις τους στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Και θέλουν να το κάνουν στους τέσσερις τοίχους της βουλής, για να μην πάει η συζήτηση εκεί που πραγματικά βρίσκεται η δύναμη να σταματήσει αυτές τις επιθέσεις: στο «πεζοδρόμιο», στις απεργίες, στις διαδηλώσεις, στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης, στις γειτονιές. Το Ιρλανδικό ΟΧΙ έδωσε μια νέα ώθηση σε αυτούς τους αγώνες.

Ελληνοισραηλινή συνεργασία για επίθεση στο Ιραν

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, στην Ελλάδα

Πιο βαθιά από ποτέ στις προετοιμασίες πολέμου ενάντια στο Ιράν βρίσκεται η Ελλάδα, όπως φάννκε από την άσκηση "Ενδοξος Σπαρτιάτης" που πραγματοποιήθηκε σε ελληνικό χώρο και με συμμετοχή τριών πτερυγών μάχης της Ελληνικής Αεροπορίας στα τέλη Μάη και στις αρχές Ιούνη. Η άσκηση ήταν μια προσομοίωση βομβαρδισμού του Ιράν από ισραηλινά αεροσκάφη. Το ρόλο του βομβαρδιζόμενου Ιράν έπαιξε το πεδίο βολής Κρανέας κοντά στη Λάρισα.

Η ελληνική πλευρά δεν πρόσφερε μόνο το πεδίο βολής, αλλά ολοκληρωμένη υποστήριξη με F–16, Boeing 707 τα οποία έκαναν εναέριο ανεφοδιασμό στα ισραηλινά μαχητικά. Συμμετείχε επίσης ελληνικό τμήμα σε άσκηση έρευνας και διάσωσης, όπου επίσης έγινε εναέριος ανεφοδιασμός από ελληνικά αεροσκάφη σε ισραηλινά ελικόπτερα. Τα ισραηλινά αεροσκάφη απογειώνονταν από το Ισραήλ και έφταναν απευθείας στα σημεία που βομβάρδιζαν ώστε να υπάρχει πλήρης εξομοίωση με την πτήση προς το Ιράν. Η Λάρισα απέχει από το Τελ Αβίβ περίπου 1500 χιλιόμετρα, όσο δηλαδή απέχει από το Τελ Αβίβ το Νατάνζ, η πόλη του Ιράν όπου βρίσκονται οι εγκαταστάσεις παραγωγής πυρηνικής ενέργειας. Κοντά στην Κρήτη πραγματοποιήθηκαν και εικονικές αερομαχίες. Το μέγεθος της ελληνικής συμμετοχής φαίνεται από το γεγονός ότι συμμετείχαν όλες οι μοίρες της Πολεμικής Αεροπορίας που έχουν F–16. Οι στρατιωτικοί αναλυτές συνδέουν την άσκηση και με το στοιχείο ότι η Ελλάδα έχει ρώσικης τεχνολογίας αντιαεροπορικά συστήματα, όπως και το Ιράν.

Η ονομασία της άσκησης δείχνει από μόνη της τον προσανατολισμό που είχαν οι στρατηγοί. ''Glorious Spartan'', δηλαδή Ενδοξος Σπαρτιάτης που παραπέμπει σε Περσικούς Πολέμους. Ομως το όνομα είναι το λιγότερο. Πλέον, παρά τις αρχικές διαψεύσεις, όλοι κάνουν λόγο για πρόβα πολέμου ενάντια στο Ιράν. Στην Εργατική Αλληλεγγύη, την Τετάρτη 18 Ιούνη, είχαμε κάνει μια αναφορά στην άσκηση. Δεν ήταν καμιά μυστική πληροφορία. Η ηλεκτρονική έκδοση του περιοδικού ''Στρατηγική'' είχε κάνει αναφορά στην άσκηση προτού ακόμη πραγματοποιηθεί ενώ προανήγγειλε την περιγραφή της άσκησης για το τεύχος που κυκλοφορούσε στις 17 Ιούνη. Ωστόσο, κανένα άλλο μέσο δεν έγραφε το παραμικρό, καθώς όπως φαίνεται η ελληνική κυβέρνηση και ο στρατός δεν είχαν πολλή διάθεση να μαθευτεί πως υπάρχει τόσο σημαντική ελληνική συμμετοχή στην προετοιμασία του πολέμου.

Στόχος

Το θέμα έσκασε όταν οι Τάιμς της Νέας Υόρκης δημοσίευσαν στις 20 Ιούνη, δήλωση αμερικάνου αξιωματούχου που παραδεχόταν πως η άσκηση έγινε με στόχο το Ιράν. Τότε αναγκάστηκε το ελληνικό Γενικό Επιτελείο Αεροπορίας (ΓΕΑ) να κάνει δηλώσεις.

Οσο και να το παίζουν ανήξεροι η Μπακογιάννη, ο Μεϊμαράκης και ολόκληρη η κυβέρνηση Καραμανλή, οι σχεδιασμοί ήταν σαφείς. Αλλωστε, το Φλεβάρη του 2007 είχε πραγματοποιηθεί μια αντίστοιχη άσκηση πιο νότια στη Μεσόγειο, με συντονισμό Ελλάδας, Κύπρου και Ισραήλ. Το Σεπτέμβρη του 2007 το Ισραήλ μετέτρεψε την άσκηση σε πραγματικότητα βομβαρδίζοντας εργοστάσια στη Συρία. Στο μεταξύ τον Ιούλη είχε μεσολαβήσει επίσκεψη του έλληνα αρχηγού ΓΕΑ στο Τελ Αβίβ. Την επίσκεψη ανταπέδωσε ο ισραηλινός αρχηγός ΓΕΑ που ήρθε στην Αθήνα τον περασμένο Νοέμβρη. Οι ελληνο–ισραηλινές σχέσεις δηλαδή ''συσφίγγονται'' διαρκώς εδώ και ενάμιση χρόνο, ακριβώς δηλαδή στο διάστημα που δυναμώνουν οι απειλές κατά του Ιράν.

Οι εξελίξεις δείχνουν πόσο ζωτική σημασία έχει το αίτημα ''Να κλείσει η πρεσβεία του Ισραήλ'', η πρεσβεία του σιωνιστικού κράτους, που φωνάζουμε κάθε φορά που διαδηλώνουμε έξω από την ισραηλινή πρεσβεία. Οι σχέσεις της Ελλάδας με το Ισραήλ αποκαταστάθηκαν επισήμως από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, τότε ήταν που πρωτοφτιάχτηκαν πρεσβείες. Το 1994 επί υπουργίας Αρσένη επισημοποιήθηκε η στρατιωτική συνεργασία μεταξύ ελληνικού και ισραηλινού στρατού, αν και είχε προηγηθεί στην πράξη η συνεργασία στον πρώτο πόλεμο του Κόλπου το '90 – '91. Τώρα, η κυβέρνηση Καραμανλή κλιμακώνει με τον πιο επικίνδυνο τρόπο αυτή τη συνεργασία. Θέλει να μας κάνει πρώτης τάξης συνένοχους σε έναν επικείμενο πόλεμο ενάντια στο Ιράν. Πρέπει να τους σταματήσουμε, διεκδικώντας να γυρίσουν πίσω όλοι οι έλληνες φαντάροι από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, καμιά συμμετοχή της Ελλάδας σε πολεμικά σχέδια κατά του Ιράν, διακοπή όλων των σχέσεων με το Ισραήλ, να κλείσει η πρεσβεία των δολοφόνων του παλαιστινιακού λαού.

Νίκος Λούντος

Ο ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

Είναι η πυρηνική ενέργεια απάντηση στην υπερθέρμανση του πλανήτη και την ενεργειακή κρίση;

Του Φαίδωνα Βασιλειάδη

Η κλιματική αλλαγή, η ανάγκη απεξάρτησης από τα ρυπογόνα ορυκτά καύσιμα και τα δυσθεώρητα ύψη της τιμής του πετρελαίου αποτελούν τα άλλοθι για την νεκρανάσταση, μετά από δεκαετίες, της πυρηνικής ενέργειας. Το λόμπι της πυρηνικής ενέργειας είναι σήμερα ένα από τα ισχυρότερα, διαθέτοντας τεράστια χρηματικά ποσά για διαφήμιση, διοργάνωση συνεδρίων και προπαγάνδας. Η κατασκευή πυρηνικών εργοστασίων για την παραγωγή ενέργειας εμφανίζεται σήμερα ως «καθαρή», φθηνή και ασφαλής λύση στην ενεργειακή κρίση και η απάντηση στην κλιματική αλλαγή.

Στην Κύπρο ακούστηκαν οι πρώτες φωνές, μειοψηφικές μεν αλλά που φέρνουν στο προσκήνιο το ζήτημα ενδεχόμενης επιλογής της πυρηνικής ενέργειας για την αντιμετώπιση των κρίσιμων προβλημάτων όπως είναι το υδατικό, το ενεργειακό και το θέμα των ρύπων.

Ο Σόλων Κασίνης, προϊστάμενος της Υπηρεσίας Ενέργειας στο Υπ. Εμπορίου, επικαλούμενος τη διεθνή στροφή προς την παραγωγή ενέργειας μέσω πυρηνικών σταθμών και την θετική στάση της ΕΕ, πρότεινε να «διερευνηθεί» αυτό το ενδεχόμενο. *«Ένας πυρηνικός αντιδραστήρας παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας,* είπε, *θα μπορεί να προσφέρει φτηνή ηλεκτρική ενέργεια σε μονάδες αφαλάτωσης και μ'αυτό τον τρόπο θα λύσουμε και το υδατικό πρόβλημα και με πολύ χαμηλό κόστος».* Μετά τις αντιδράσεις των Οικολόγων αλλά και τη δήλωση του Υπουργού ότι δεν τίθεται θέμα πυρηνικής ενέργειας από πλευράς κυβέρνησης, ο Κασίνης προσπάθησε να ανασκευάσει λέγοντας ότι τα όσα ανέφερε για την πυρηνική ενέργεια αποτελούσαν μόνο «προβληματισμούς», για να γνωρίζουν οι Κύπριοι όλες τις επιλογές που έχουν στη διάθεσή τους! Και για να ..εξοικειώνονται με την ιδέα συμπληρώνουμε εμείς.

Οι «προβληματισμοί» του Κασίνη όμως απηχούν την θέση της ΕΕ – τι σύμπτωση (δια μέσου του Επιτρόπου Ενέργειας Πίμπαλγκς και του Μπαρόζο, προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) που είναι η αποδοχή και η ενσωμάτωση της πυρηνικής ενέργειας στην πολιτική της ΕΕ.

Πυρηνική σε ηλεκτρική ενέργεια

Ένας πυρηνικός αντιδραστήρας χρησιμοποιεί ως καύσιμο υλικό το ουράνιο είτε εμπλουτισμένο είτε φυσικό. Το εμπλουτισμένο ουράνιο, περιέχει το ραδιενεργό ισότοπο U–235 σε μεγαλύτερο ποσοστό από ότι το φυσικό ουράνιο. Η λειτουργία του αντιδραστήρα στηρίζεται στη βάση ότι τα άτομα ουρανίου 235 ('καύσιμο') υπό ορισμένες συνθήκες διασπώνται (σχάση) αυθόρμητα εκπέμποντας νετρόνια, τα οποία στη συνέχεια προκαλούν τη διάσπαση κι άλλων ατόμων δημιουργώντας έτσι μια αλυσιδωτή αντίδραση με αποτέλεσμα την απελευθέρωση θερμότητας.

Αυτή η τεράστια ποσότητα θερμότητας που εκλύεται χρησιμοποιείται για την παραγωγή ατμού που στη συνέχεια κινεί τις γεννήτριες για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας.

Εκτός από τον τεράστιο κίνδυνο που ενέχει το ενδεχόμενο ενός ατυχήματος, με ανυπολόγιστες καταστροφικές συνέπειες στη φύση και στον άνθρωπο, το μεγάλο πρόβλημα των πυρηνικών αντιδραστήρων έχει να κάνει και με το γεγονός ότι κατά τη διάσπαση του U–235 παράγεται – ταυτόχρονα με την αξιοποιήσιμη θερμική ενέργεια – ένας πολύ μεγάλος αριθμός επικίνδυνων ραδιενεργών αποβλήτων με χρόνους ημιζωής (ο χρόνος που χρειάζεται για να χάσει το ισότοπο την μισή του ραδιενέργεια) χιλιάδες χρόνια. Ειδικά το πλουτώνιο 239, ένα από τα υποπροϊόντα της πυρηνικής αντίδρασης, έχει ημιζωή 22.400 χρόνια και κάνει εκατομμύρια χρόνια για να αδρανοποιηθεί!

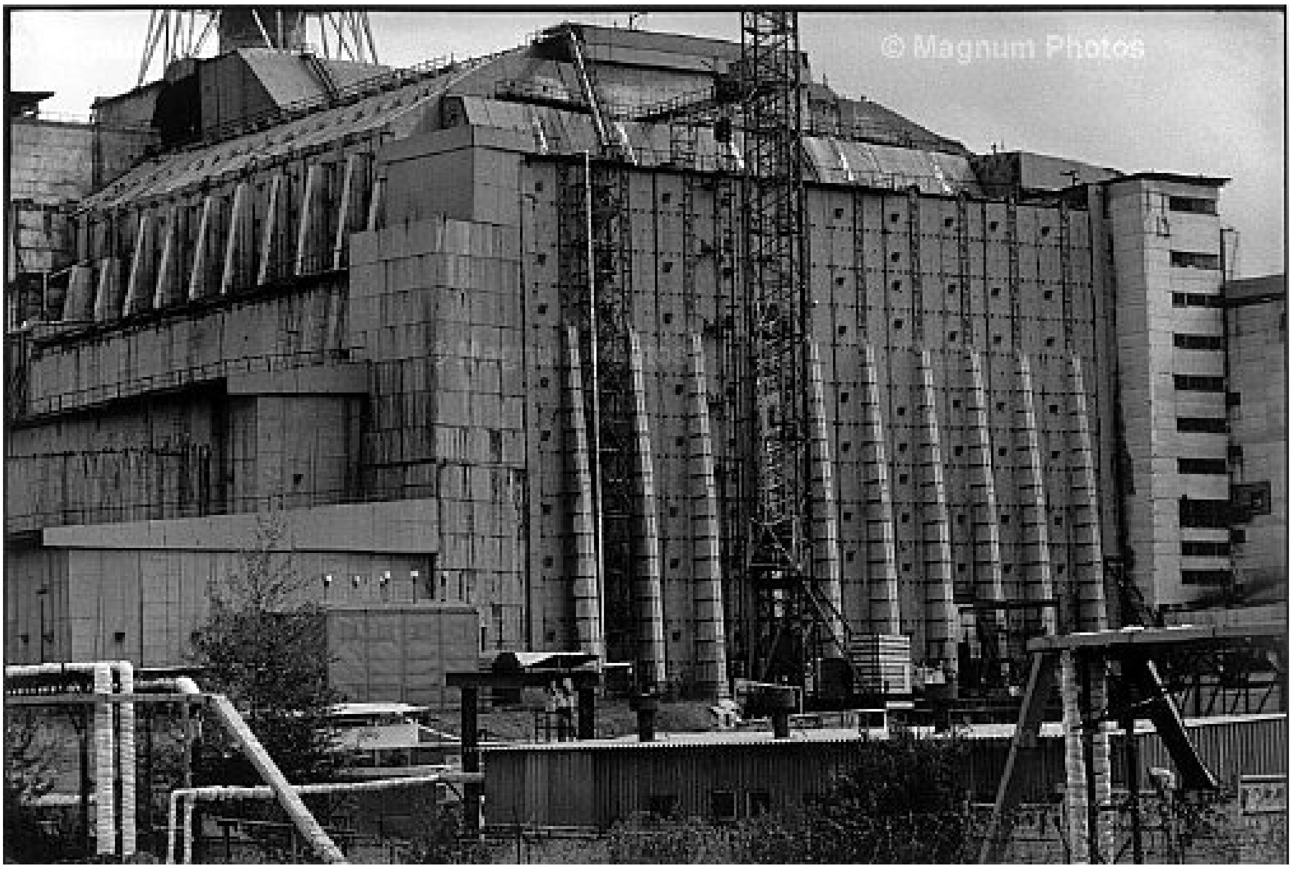
Οι υπέρμαχοι της πυρηνικής ενέργειας ισχυρίζονται πως η πρότασή τους είναι «ρεαλιστική». Θεωρούν ότι είναι σχεδόν αδύνατο να επιτευχθούν οι στόχοι για μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου και η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής χωρίς τη συνδρομή της πυρηνικής ενέργειας. Η πυρηνική ενέργεια, λένε, είναι καθαρή, δηλαδή δεν εκπέμπει αέρια του θερμοκηπίου, η τεχνογνωσία έχει προχωρήσει τόσο ώστε η διαχείριση των αποβλήτων είναι ασφαλής και ότι η πυρηνική είναι πιο οικονομική από άλλες μορφές ενέργειας.

Η πυρηνική ενέργεια όμως δεν αποτελεί καθόλου ρεαλιστική επιλογή για την παραγωγή ενέργειας δεν είναι φθηνή αλλά ούτε και ασφαλής.

Φθηνή ενέργεια;

Οι οικολογικές οργανώσεις και κορυφαίοι επιστήμονες επισημαίνουν πόσο περιορισμένες είναι οι δυνατότητες της πυρηνικής ενέργειας.

Στην πραγματικότητα η πυρηνική ενέργεια αποδεικνύεται πολύ ακριβή κι αυτό διότι τα έργα κατασκευής πυρηνικών αντιδραστήρων υπερβαίνουν κατά πολύ τους προϋπολογισμούς τους. Οι περισσότεροι



Οι συνέπειες του ατυχήματος στο Τσιερνομπιλ ηταν τρομακτικές όχι μόνο για τους κατοίκους της περιοχής πολλοί απο τους οποίους έχουν ήδη πεθάνει απο τη μόλυνση με ραδιενέργεια αλλά και για πολλές άλλες περιοχές σε άλλες χώρες.

αντιδραστήρες στις ΗΠΑ είχαν υπερβάσεις κόστους άνω του 200%. Το ίδιο συνέβη και με τους πυρηνικούς αντιδραστήρες που ολοκληρώθηκαν πρόσφατα στην Ινδία. Υπολογίζεται ότι χρειάστηκαν επενδύσεις εκατοντάδων δισ δολαρίων για την κατασκευή των 104 πυρηνικών σταθμών στις ΗΠΑ που παράγουν μόλις το 19% της ηλεκτρικής της ενέργειας. Το κόστος κατασκευής του εργοστασίου στην Φιλανδία υπολογίζεται στα 7 δισεκατομμύρια δολάρια. Πόση ενέργεια θα υπήρχε με αυτά τα χρήματα αν επενδύονταν σε ανανεώσιμες πηγές ενεργείας, ηλιακή, ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά κλπ;

Το κόστος εξόρυξης και επεξεργασίας του ουρανίου πρέπει (κι αυτό) να συνυπολογιστεί στο συνολικό κόστος παραγωγής πυρηνικής ενέργειας. Παγκόσμια η εξόρυξη του ουρανίου και ο εμπλουτισμός του ελέγχεται από ελάχιστους. Τα αποθέματά του ουρανίου είναι λιγοστά ενώ η τιμή του από το 2000 μέχρι σήμερα εκτινάχθηκε πάνω από 160%.

Επιπλέον, η ζωή ενός πυρηνικού αντιδραστήρα είναι μόνο 30 χρόνια. Σχεδόν όλες οι υπάρχουσες πυρηνικές εγκαταστάσεις στον κόσμο θα πρέπει να κλείσουν μέσα στις επόμενες δύο ή τρεις δεκαετίες, λόγω ηλικίας.

Απόβλητα

Ένας μέσος πυρηνικός αντιδραστήρας παράγει ετησίως 20–30 τόνους χρησιμοποιημένων καυσίμων, που παραμένουν ραδιενεργά για χιλιάδες χρόνια. Μέχρι σήμερα δεν έχει ανακαλυφθεί κάποιος αξιόπιστος τρόπος ασφαλούς διαχείρισης των πυρηνικών αποβλήτων. Η μέθοδος που χρησιμοποιείται για τη διαχείρισή τους είναι να θάβονται στο έδαφος, μέσα σε ειδικά βαρέλια σφραγισμένα με τσιμέντο ή να στέλνονται σε φτωχές χώρες. Οι ΗΠΑ βρήκαν έναν ..πιο δημιουργικό και οικονομικό τρόπο να τα ξεφορτώνονται. Κατασκευάζουν τις βόμβες απεμπλωτισμένου ουρανίου όπως είδαμε στο Ιράκ, στην πρώην Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν κ.α.

Πρέπει να υπολογιστεί επίσης το μεγάλο κόστος της διάλυσης ενός πυρηνικού εργοστασίου όταν φτάσει στο προκαθορισμένο όριο ζωής του. Για παράδειγμα η Σλοβακία, η Λιθουανία και η Βουλγαρία ζητούν σήμερα οικονομική βοήθεια από την ΕΕ για να θέσουν εκτός λειτουργίας τους γερασμένους τους αντιδραστήρες.

Ρεαλιστική λύση;

Το 6,5% της παγκόσμιας ενεργειακής κατανάλωσης παράγεται από τους 439 εμπορικούς πυρηνικούς αντιδραστήρες που λειτουργούν παγκόσμια σήμερα. Ένας διπλασιασμός της εγκατεστημένης ισχύος μέχρι το 2030, εκτός από το ανυπολόγιστο οικονομικό κόστος, θα αύξανε το μερίδιο της πυρηνικής ενέργειας στην παγκόσμια κατανάλωση μόλις πάνω από το 10%. Οσο για την συμβολή της πυρηνικής ενέργειας στη μείωση των συνολικών εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου θα είναι μόλις 5%!

Με δεδομένο μάλιστα ότι χρειάζονται περίπου 10 χρόνια για να κατασκευαστεί ένα εργοστάσιο πυρηνικής ενέργειας σημαίνει πως η κατασκευή και σύνδεση με το δίκτυο ενός νέου αντιδραστήρα πρέπει να γίνεται κάθε 2 εβδομάδες μέχρι το 2030. Με άλλα λόγια κάτι το ανέφικτο. Υπό τις ευνοϊκότερες συνθήκες, μόλις ένα μικρό κλάσμα των σχεδόν 200 νέων αντιδραστήρων που έχουν ανακοινωθεί θα είναι σε θέση να παραγάγουν ηλεκτρική ενέργεια πριν από το 2020.

Η πυρηνική ενέργεια δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις κλιματικές αλλαγές γιατί απλούστατα δεν προλαβαίνει να το κάνει.

Ατυχήματα

Οσο κι αν ισχυρίζονται οι υποστηρικτές των πυρηνικών ότι η τεχνολογία στην κατασκευή πυρηνικών αντιδραστήρων έχει σήμερα βελτιωθεί και ότι οι κίνδυνοι από ένα πυρηνικό ατύχημα είναι σχεδόν αμελητέοι δεν μπορεί κανένας να αποκλείσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Η ανθρωπότητα δεν μπορεί να λησμονήσει τον τρόμο, την καταστροφή, τους θανάτους και τις αρρώστιες που σκόρπισε το ατύχημα στο Τσερνομπίλ (1986). Ο αριθμός των νεκρών δεν έγινε ποτέ γνωστός όμως υπολογίζεται να υπερβαίνει τους εκατό χιλιάδες ενώ οι ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων υπέστησαν ανεπανόρθωτες βλάβες. Μωρά γεννήθηκαν με τερατογενέσεις και η εμφάνιση καρκίνου έχει αυξηθεί δραματικά στη Λευκορωσία, στην Ουκρανία και στη Ρωσία. Η ραδιενέργεια που απελευθερώθηκε μετά την έκρηξη – δεκάδες φορές περισσότερη από τις ατομικές βόμβες στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι – επιμόλυνε μια περιοχή μεγαλύτερη από 120.000 τ. χλμ. επιβαρύνοντας περιοχές μέχρι τη Λαπωνία και τη Σκοτία. Ακόμα και σήμερα χιλιάδες εργάτες εργάζονται στον «καθαρισμό» του εργοστασίου από τη μόλυνση. Οσο για τις οικονομικές επιπτώσεις εκτιμάται ότι είναι της τάξης των εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων. Προηγήθηκαν βέβαια παρόμοια ατυχήματα με κορυφαίο το ατύχημα στο Three Miles Island, στις ΗΠΑ το 1979.

Οσο αφορά τις σεισμογενείς περιοχές και την άποψη που διατυπώνεται ότι ο τρόπος που κατασκευάζονται σήμερα αυτά τα εργοστάσια είναι ασφαλής, φέρνοντας σαν παράδειγμα τη σεισμογενή Ιαπωνία, μόλις πρόσφατα είχαμε το ατύχημα στη Β. Ιαπωνία μετά τον ισχυρό σεισμό του Ιουνίου (15/6/08) που προκάλεσε τη διαρροή ραδιενεργού ύδατος από το πυρηνικό εργοστάσιο της Tokyo Electric Power Co. Πριν ένα χρόνο ένας παρόμοιος σεισμός (16/7/07) είχε προκαλέσει και πάλι διαρροές ραδιενέργειας στο πυρηνικό εργοστάσιο Κασιβαζάκι–Καρίβα, το μεγαλύτερο στον κόσμο.

Υπάρχει λύση;

Βρισκόμαστε ήδη σε έναν κόσμο σπαρμένο με πυρηνικά. Οι ΗΠΑ, η Γερμανία, η Βρετανία – όλες οι μεγάλες οικονομίες ετοιμάζονται πυρετωδώς να εγκαταστήσουν νέους πυρηνικούς αντιδραστήρες, γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις δεσμεύσεις και υποσχέσεις τους. Εκτός από τους 435 αντιδραστήρες που λειτουργούν σήμερα στον πλανήτη άλλοι 28



βρίσκονται στο στάδιο της κατασκευής και 222 ακόμα στο στάδιο του σχεδιασμού. Μόνο στην Ευρώπη λειτουργούν 135 πυρηνικοί σταθμοί. Πρόκειται για μια ωρολογιακή βόμβα με εφιαλτικές συνέπειες που τη βαφτίζουν – σύμφωνα με τα λόγια της Κομισιόν – «εναλλακτική μορφή ενέργειας με μηδενικές εκπομπές CO_2».

Η Ελλάδα, η Κύπρος και γενικότερα η περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, μια ιδιαίτερα σεισμογενής περιοχή, βρίσκονται κάτω από τον ασφυκτικό κλοιό των πυρηνικών. Η Αλβανία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία, η Τουρκία και η Αίγυπτος, έχουν ανακοινώσει την πρόθεσή τους για την κατασκευή νέων πυρηνικών σταθμών. Το ενδεχόμενο και μόνο ενός ατυχήματος, μικρότερου ακόμη και από εκείνο του Τσερνομπίλ ή μιας τρομοκρατικής ενέργειας, παραλύει τη σκέψη προκαλώντας ρίγη τρόμου.

Υπάρχει καλύτερος τρόπος για να σώσουμε τον πλανήτη, χωρίς την ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας που θα δεσμεύσει τρισεκατομμύρια δολάρια, τα οποία θα μπορούσαν να επενδυθούν σε πραγματικές και οικονομικές λύσεις. Το οικολογικό κίνημα έχει καταθέσει μέχρι σήμερα εκατοντάδες προτάσεις για την διάσωση του περιβάλλοντος και την εξοικονόμηση ενέργειας. Η εξοικονόμηση ενέργειας και οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αποτελούν τη μόνη βιώσιμη λύση για την αντιμετώπιση των κλιματικών αλλαγών, καθώς είναι δυνατόν να μειώσουν τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου κατά 50% έως το 2050, χωρίς τη συνδρομή της πυρηνικής ενέργειας.

Τη δεκαετία του 1970 το αντιπολεμικό κίνημα διεκδίκησε τον πυρηνικό αφοπλισμό και η παγκόσμια κοινή γνώμη μετατράπηκε σε κατακραυγή που έριξε την πυρηνική ενέργεια σε δυσμένεια. Οικολογικές οργανώσεις όπως η Greenpeace απέκτησαν παγκόσμια αξιοπιστία με κεντρικό άξονα της πολιτικής τους την κατάργηση της πυρηνικής ενέργειας. Η δε τραγωδία του Τσερνομπίλ ήταν η ταφόπετρα της πυρηνικής ενέργειας, όμως απ' ότι φαίνεται προσωρινά. Σήμερα, μετά από 30 χρόνια, το οικολογικό κίνημα και η Αριστερά χρειάζεται να ξαναπιάσουν το νήμα εκείνων των αγώνων διεκδικώντας την οριστική εγκατάλειψη μιας τρομακτικά επικίνδυνης τεχνολογίας που απειλεί να μετατρέψει τον πλανήτη σε σύγχρονη Πομπηία.

60 χρόνια απο την απεργία που συγκλόνισε την Κύπρο

«Μεταλλωρύχων Μνήμες»

Έγινε στις 18 του Απρίλη, στο οίκημα της ΠΕΟ στην Λευκωσία, η πρώτη προβολή του ντοκιμαντέρ «Μεταλλωρύχων Μνήμες». Είναι μια παραγωγή που έγινε από την ΠΕΟ και η προβολή του έγινε προς τιμή των απεργιακών αγώνων του 1948 με αφορμή τα 60 χρόνια από τους αγώνες αυτούς. Το 1948 έγιναν τρείς μεγάλες απεργίες που είναι κομμάτι των αγώνων που καθόρισαν το σκηνικό στα εργατικά δικαιώματα από την δεκαετία το 40 μέχρι σήμερα. Μεγαλύτερη ήταν η απεργία των μεταλλωρύχων στα μεταλλεία της ΚΜΕ.



Το εξώφυλλο του DVD με το ντοκυμαντερ, που είναι σε σκηνοθεσία του Πασχάλη Παπαπέτρου, φωτογραφία Νίκου Αβρααμίδη και μουσική του Πάμπου Σακκά. Με συμβούλους παραγωγής τον Παντελή Βαρνάβα και τον δρ. Γεώργιο Κωνσταντίνου. Το ντοκιμαντέρ είναι παραγωγή της ΠΕΟ και έχει διάρκεια 60 λεπτά.

Με απλό τρόπο και λόγια ακούγονται από πρώην μεταλλωρύχους, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους, γεγονότα συνταρακτικά για την καθημερινή ζωή των εργατών στα μεταλλεία. Όπως οι αναμνήσεις του Παντελή Βαρνάβα που διηγείται τις μαρτυρίες μεταλλωρύχων για το μεγάλο δυστύχημα του 1925 στο μεταλλείο της Σκουριώτισσας όπου έχασαν την ζωή τους 11 εργάτες (5 τούρκοι και 2 έλληνες). Ο αριθμός των νεκρών ήταν πολύ μεγαλύτερος αλλά επειδή δεν ήταν γραμμένοι στα βιβλία της εταιρείας για την βάρδια, στην οποία έγινε το δυστύχημα, δεν καταμετρηθήκαν στον συνολικό αριθμό των νεκρών. Και το πιο συνταρακτικό είναι ότι πολλοί από αυτούς τάφηκαν μαζί σε κοινούς τάφους, έλληνες και τούρκοι, αφού ήταν αδύνατο να αναγνωριστούν.

Ακόμα με ένα παράδειγμα του δείχνει πόση αξία είχε η ζωή των εργατών για την εταιρεία. Αφού για τον θάνατο μιας μούλας, που μετέφερε μετάλλευμα στην επιφάνια, η εταιρεία πλήρωνε στο ιδιοκτήτη του 100 λίρες. Σε αντίθεση η οικογένεια ενός νεκρού από δυστύχημα εργάτη θα έπαιρνε αποζημίωση 100 λιρών αν μπορούσε να αποδείξει ότι ό θάνατος του έγινε «*κατά την διάρκεια και εξαιτίας της* εργασίας» στο μεταλλείο πράγμα δύσκολο μέσα στις συνθήκες της εποχής.

Πέρα από τους νεκρούς δεκάδες ήταν οι τραυματίες και οι μόνιμα ακρωτηριασμένοι εργάτες των μεταλλείων. Όπως γράφει ο Παντελής Βαρνάβας στο βιβλίο του «Ένας μεταλλωρύχος θυμάται» κάποιος νόμιζε ότι βρισκόταν σε περιοχή που πέρασε πόλεμο βλέποντας τον μεγάλο αριθμό τον ακρωτηριασμένων αναπήρων που κυκλοφορούσαν στην περιοχή των μεταλλείων.

Υπολογίζεται ότι 200 πρώην μεταλλωρύχοι πέθαναν από πνευμοκονίαση μέχρι το 1989. Εργάζονταν στο μεταλλείο του Μιτσερού και καθώς η πνευμοκονίαση ήταν άγνωστη στην Κύπρο και με το «δόλωμα» του υηλού μεροκάματου δέχονταν να δουλέγουν στις γαλαρίες που ήταν γεμάτες από την σκόνη που προκαλούσαν τα τρυπάνια και οι εκρήξεις να κάθεται στους πνεύμονες τους και μετά από μερικά χρόνια να τους σκοτώνει ή αρρώστια.

Δίνουν την μαρτυρία τους για τα βάσανα των άρρωστων μεταλλωρύχων μέχρι το θάνατο τους με καταστραμμένη υγεία οι γυναίκες τους που περιγράφουν και τον αγώνα που έπρεπε να δώσουν για να δουλεύουν και ταυτόχρονα να μεγαλώνουν τα παιδιά τους χωρίς σύζυγο μέσα σε συνθήκες ανεργίας και χωρίς καμιά κοινωνική πρόνοια από το κράτος.

Πολλοί ήταν αγώνες έγιναν από του εργαζόμενους για βελτιώσουν την ζωή των ιδίων και των οικογενειών τους. Η μεγαλύτερη απεργία έγινε από τους εργαζόμενους στην Κυπριακή Μεταλλευτική Εταιρία που έλεγχε ανάμεσα σε άλλα και τα μεταλλεία στην Σκουριώτισσα και το Μαυροβούνι και σε αυτή πήραν μέρος δυο χιλιάδες τουλάχιστον εργάτες έλληνες και τούρκοι μαζί.

Εργάτες που δούλευαν στα μεταλλεία μιλούν για την απεργία, τις σκληρές συνθήκες δουλειάς και την άγρια εκμετάλλευση τους από ένα αδίστακτο εργοδότη όπως η ΚΜΕ. Ένας αδίστακτος εργοδότης που η πρώτη

αντίδραση του στην απεργία των μεταλλωρύχων ήταν να σταματήσει να προσφέρει γάλα στα παιδιά τους και να διώξει του άρρωστους και τραυματίες από το νοσοκομείο της εταιρείας.

Η απεργία των μεταλλωρύχων άρχισε στις 13 του Γενάρη του 1948 και κράτησε 124 μέρες. Το κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης που ξεσήκωσε σε ολόκληρη την Κύπρο βοήθησε την απεργία να αντέξει για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. 30 χιλιάδες λίρες υπολογίζεται ότι μαζεύτηκαν για το απεργιακό ταμείο, μεγάλες ποσότητες τροφίμων δόθηκαν για τους απεργούς και τις οικογένειες τους.



Στη μεγάλη απεργία των μεταλλωρύχων συμμετείχαν και οι γυναίκες και τα παιδιά των απεργών

Ακόμα δεκάδες χιλιάδες ήταν αυτοί που κατέβηκαν σε διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις της Κύπρου όταν η αστυνομία πυροβόλησε σε δύο περιπτώσεις, στις 3 και τις 8 του Μάρτη ενάντια στους απεργούς. Η αλληλεγγύη της κυπριακής εργατικής τάξης μαζί με την ενότητα των ίδιων των απεργών κράτησε ζωντανή την απεργία τους μπροστά στις σφαίρες της αστυνομίας. Όπως λέει ο τ/κ Houssein Mehment δούλευαν στις γαλαρίες δίπλα δίπλα, μαζί κάθονταν να φάνε και να πάρουν μια ανάσα αστειευόμενοι μεταξύ τους *«…μετά επέλανεν ο κόσμος.»* όπως λέει. Μαζί ήταν και στον αγώνα της απεργίας.

Είναι ένα ντοκιμαντέρ που πρέπει να δει κάθε εργαζόμενος και νεολαίος γιατί αναφέρεται με τα λόγια τον απλών ανθρώπων στην καθημερινή τους ζωή και αγώνα για το μεροκάματο και μια καλύτερη ζωή κρατώντας ένα ψηλό επίπεδο επαγγελματικής προσέγγισης και δουλειάς από τους συντελεστές του.

Υπάρχουν και μερικές αδυναμίες στην πολύ καλή δουλειά που έγινε όπως η αχρείαστη αναφορά στους Μυκηναίους έμπορους που «εξελλήνισαν» το νησί από την αρχαιότητα και η μη αναφορά στο πρωτόκολλο συνεργασίας που είχε υπογραφεί λίγες μέρες πριν την απεργία ανάμεσα στην ΠΕΟ και τις Τούρκικες Συντεχνίες.

Το βιβλίο του Παντελή Βαρνάβα «Κοινοί εργατικοί αγώνες ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων», έκδοση του 1997, αναφέρεται στην υπογραφή ανάμεσα στην ΠΕΟ και τις Τουρκικές Συντεχνίες Κύπρου, την 8η του Γενάρη 1948, ενός πρωτοκόλλου συνεργασίας για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κυπριακής εργατικής τάξης.

Στα άρθρα του πρωτοκόλλου οι δύο συντεχνίες, μαζί με τους μηχανισμούς και τις μικτές επιτροπές που δημιουργούν για να κάμουν την συνεργασία πραγματικότητα δίνουν και την ιδεολογική βάση της συνεργασίας τους,«*5. Να καταδικάζουν την προπαγάνδα του ενός ενάντια στον άλλο σαν καταστροφική και αντίθετη με τα πραγματικά συμφέροντα της εργατικής τάξης.*» και στο άρθρο 6 «*6. Να καταδικάσουν το φυλετικό μίσος και την φυλετική διάκριση … σαν όπλο στα χέρια των εκμεταλλευτών για την διάσπαση της εργατικής τάξης».*

Έτσι λοιπόν με αυτή την βάση, με τον διεθνισμό και την ταξική ενότητα σαν θεμέλιο, ξέσπασε ο μεγαλειώδης απεργιακός αγώνας την μεταλλωρύχων μετά από λίγες μέρες. Ένας αγώνας από κοινές κιντοποιήσεις ελλήνων και τούρκων εργατών και των οικογενειών τους που μάτωσαν μαζί από τις σφαίρες της αστυνομίας που προστάτευε τους απεργοσπάστες από την οργή των απεργών. Μια διεθνιστική εργατική συμμαχία που άντεξε στην συμμαχία της αποικιοκρατίας, της εργοδοσίας και της δεξιάς αντίδρασης.

Αυτή είναι η συμμαχία που εγκατάλειψε λίγο αργότερα το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ για να στηρίξει το αίτημα για την Ένωση. Όμως αυτή την ταξική συμμαχία χρειαζόμαστε και σήμερα για να βγούμε από τα αδιέξοδα που μας οδήγησαν τα εθνικά συμφέροντα.

Το ντοκιμαντέρ θα κυκλοφορήσει σύντομα από την ΠΕΟ σε DVD.

Σταύρος Σιδεράς

Μια αναφορά στο Δ' Διεθνές Κυπρολογικό Συνέδριο

*Του Πρόδρομου Παναγιωτόπουλου **

Μεταξύ 29 Απριλίου – 3 Μαΐου 2008 διοργανώθηκε το Δ' Διεθνές Κυπρολογικό Συνέδριο που έγινε υπό την προστασία του Προέδρου της Δημοκρατίας και υπό την αιγίδα του Αρχιεπισκόπου Κύπρου. Σκοπός του συνεδρίου, που γίνεται περίπου κάθε 15 χρόνια, είναι η προαγωγή των κυπριακών μελετών και σ' αυτό προσκαλούνται επιστήμονες και μελετητές από ευρωπαϊκά και αμερικανικά πανεπιστήμια και ιδρύματα. Μέχρι σήμερα όλα τα προηγούμενα συνέδρια (1969, 1982, 1996) στην πραγματικότητα αποτελούσαν ένα σοβινιστικό βήμα, με μοναδικό στόχο να προβληθεί με επιστημονικοφάνεια η ιδέα ότι η Κύπρος είναι Ελληνική από καταβολής κόσμου.

Φέτος προσκλήθηκαν για πρώτη φορά και Τουρκοκύπριοι ενώ στην εναρκτήρια ομιλία του ο πρόεδρος Χριστόφιας υπογράμμισε πως οι Έλληνες και οι Τούρκοι της Κύπρου πρέπει να νιώθουν περήφανοι για την καταγωγή τους, τον πολιτισμό τους, τη γλώσσα και τη θρησκεία τους, τα ήθη και τα έθιμά τους και για τις κοινές παραδόσεις «που δημιουργήσαμε μαζί μέσα από αιώνες ειρηνικής συμβίωσης και συνεργασίας».

Ακολουθεί ένα σύντομο σημείωμα από τον Ε/κ Πρόδρομο Παναγιωτόπουλο, έναν από τους συνέδρους, αναφορικά με το συνέδριο φέτος.

Κατά τη διάρκεια του κλεισίματος του Δ' Διεθνούς Κυπρολογικού Συνεδρίου, που διοργανώθηκε τον περασμένο Μάη από την Εταιρεία Κυπριακών Σπουδών και κύριο χορηγό την Αρχιεπισκοπή, έγινε ξανά η συνηθισμένη προσπάθεια από τους Ελληνοκύπριους εθνικιστές να μετατρέψουν τέτοιου είδους διοργανώσεις σε πλατφόρμα σοβινισμού. Κατά την ολοκλήρωση των εργασιών του Συνεδρίου προτάθηκε ψήφισμα, το οποίο αν και δεν ήταν ανάρμοστο εν τούτοις ήταν μονόπλευρο. Καλούσε τη διεθνή επιστημονική κοινότητα, την UNESCO, την ΕΕ και άλλους διεθνείς οργανισμούς, να καταδικάσουν την καταστροφή των ελληνοκυπριακών μνημείων στο Βορρά.

Για τους διοργανωτές η έγκριση του ψηφίσματος αποτελούσε φαίνεται μια απλή τυπικότητα και ένα πρόσταγμα για ομόφωνη υποστήριξη. Πράγματι προχώρησαν στην έγκριση χωρίς καν να γίνει ψηφοφορία. Εντούτοις, διάφοροι σύνεδροι αισθάνθηκαν άβολα για το γεγονός ότι το ψήφισμα δεν περιελάμβανε



καταγγελία και για την καταστροφή τουρκοκυπριακών μνημείων στο Νότο. Ένας εκπρόσωπος ζήτησε να περιληφθεί κι αυτό το σημείο κάνοντας συγκεκριμένη αναφορά στο τουρκοκυπριακό κοιμητήριο στο Καλό Χωριό Λάρνακας που χρησιμοποιείται σαν σκουπιδότοπος.

Ο εκπρόσωπος του Αρχιεπίσκοπου αισθάνθηκε την ανάγκη να δεσμευτεί ότι θα ενημέρωνε τον Αρχιεπίσκοπο, που όπως είπε είχε παιδικούς φίλους Τουρκοκύπριους, ο οποίος θεωρεί την καταστροφή τουρκοκυπριακών μνημείων αποτελεί πολύ σοβαρό ζήτημα και υποστηρίζει την αποκατάστασή τους.

Ένας άλλος παρατηρητής στο συνέδριο, ελληνοκύπριος ερευνητικός σπουδαστής στη δικανική αρχαιολογία με ειδίκευση στα τουρκοκυπριακά μνημεία (δες σχετικό άρθρο), προσφέρθηκε να υποβάλει στην Αρχιεπισκοπή ένα τεκμηριωμένο κι εκτενή κατάλογο 100 περίπου μνημείων στο Νότο, τα οποία χρειάζονται επίσης αποκατάσταση.

Το ζήτημα της καταστροφής μνημείων αποτελεί ένα ευαίσθητο ζήτημα και για τις δύο κοινότητες και οποιαδήποτε δυνατότητα συμφιλίωσης υπάρχει θα πρέπει να ξεκινάει με τον αμοιβαίο σεβασμό όλων των θρησκευτικών μνημείων και λατρευτικών χώρων. Μέχρις ότου όμως η κυπριακή κυβέρνηση διενεργήσει μια συστηματική έρευνα για την κατάσταση των τουρκικών θρησκευτικών και άλλων μνημείων πολιτιστικής σημασίας στο Νότο, η έκταση του προβλήματος θα παραμένει αφανής. Αναμένουμε να δούμε κατά πόσο οι διάφορες εξαγγελίες του Αρχιεπισκόπου και της κυβέρνησης, για σεβασμό και προστασία των μνημείων αυτών, θα μετατραπούν σε έργα.

** Κέντρο Αναπτυξιακών Σπουδών – Πανεπιστήμιο Swansea, Ουαλία*

Η καταστροφή της μουσουλμανικής κυπριακής πολιτιστικής κληρονομιάς

*Του Sam Hardy **

Αποτελεί συνηθισμένο φαινόμενο η καταστροφή, λεηλάτηση ή η σύληση μνημείων και κτηρίων πολιτιστικής κληρονομιάς σε πολέμους και εθνικιστικές συγκρούσεις. Αποτελεί έκφραση του εθνικιστικού μίσους και της μισαλλοδοξίας.

Στην Κύπρο η καταστροφή των μνημείων αποτέλεσε μέρος της μονόπλευρης προπαγάνδας των Γκρίζων Λύκων και των τ/κ εθνικιστών αλλά και των ε/κ εθνικιστών και της Εκκλησίας. Δεν είναι τυχαίο ότι με πρόσχημα την 'διαμαρτυρία ενάντια στην καταστροφή των χριστιανικών μνημείων από τους Τούρκους' ευρωπαϊκές φασιστικές οργανώσεις σχεδιάζουν φέτος το καλοκαίρι κατασκήνωση στην Κύπρο.

Για όσους παλεύουν ενάντια στον εθνικισμό η μονόπλευρη υποκριτική καταγγελία για τους βανδαλισμούς της «άλλης» πλευράς χρειάζεται να ξεσκεπαστεί. Τα μνημεία και οι χώροι λατρείας και των δύο κοινοτήτων αποτελούν κομμάτι μιας κοινής πολιτιστικής κληρονομιάς που πρέπει να διαφυλαχτεί και να αποτελέσει δίαυλο επικοινωνίας και συνεργασίας.

Στο παρακάτω κείμενο ο ελληνοκυπριακής καταγωγής Sam Hardy, υποψήφιος διδάκτορας στο Παν/μιο του Sussex, αναφέρεται στην καταστροφή και βεβήλωση μουσουλμανικών χώρων και μνημείων, κάτι που απουσιάζει από την επίσημη ελληνοκυπριακή προπαγάνδα.

Η Κύπρος έχει μια πλούσια, μικτή, χριστιανική και μουσουλμανική κληρονομιά. Μέσα της υπάρχει ενσωματωμένη η προηγούμενη κοινή κυπριακή ζωή. Τα μέλη της μιας θρησκευτικής κοινότητας σεβόντουσαν τους ιερούς χώρους της άλλης και παρευρίσκονταν στους θρησκευτικούς εορτασμούς και τους γάμους. Οι χώροι αυτοί αποτέλεσαν στόχο για τους εθνικιστές όταν ξεκίνησαν οι πρώτες διακοινοτικές ταραχές.

Μετά τον πόλεμο του 1974, Τούρκοι ή Τ/κ εθνικιστές προκάλεσαν ζημιές ή ακόμα μερικές φορές, βεβήλωσαν εκκλησίες και μοναστήρια στη βόρεια Κύπρο. Κατά παρόμοιο τρόπο, Έλληνες ή Ε/κ εθνικιστές κατέστρεψαν ή ισοπέδωσαν πολλά τζαμιά μεταξύ 1963 –1974.

Έχω επισκεφτεί διάφορους χώρους με μνημεία και κτήρια πολιτιστικής κληρονομιάς, που σύμφωνα με αναφορές είχαν υποστεί ζημιές ή καταστράφηκαν, τόσο στο βορρά όσο και στο νότο. Είδα τόσα συλημένα κοιμητήρια και στις δύο πλευρές που σταμάτησα τις επισκέψεις μου θεωρώντας ότι οποιοδήποτε νεκροταφείο βρισκότανε από την «λάθος πλευρά» της Νεκρής Ζώνης έχει βανδαλιστεί. Ωστόσο οι άνθρωποι που ζουν κοντά στις εκκλησίες και τα τζαμιά □ Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, ντόπιοι, πρόσφυγες και εγκλωβισμένοι, Πόντιοι και Τούρκοι – ήταν συχνά πολύ φιλικοί και εξυπηρετικοί μαζί μου, επιδεικνύοντας σεβασμό στο θρησκευτικό χώρο που επισκεπτόμουνα.

Η έκταση των καταστροφών των μνημείων χριστιανικής πολιτιστικής κληρονομιάς στο Βορρά είναι πολύ καλά τεκμηριωμένη και έχει δημοσιοποιηθεί ευρέως από ακαδημαϊκούς και το επίσημο κυπριακό κράτος. Καμιά όμως συστηματική τεκμηρίωση δεν έγινε για την κατάσταση αναφορικά με τις καταστροφές στα μουσουλμανικά κτήρια πολιτιστικής κληρονομιάς στο Νότο, εκτός για σκοπούς προπαγάνδας και στις δύο πλευρές.

Τα τζαμιά στο Αργάκι, στον Αγ. Θεόδωρο Καρπασίας, στο Καλό Χωριό Λάρνακας, στη Χούλου, στη Μαλιά, στον Μαθιάτη, στα Μενόγεια, στην Ορούντα, Πάνω Λάπηθος, στο Παραμάλι και στη Ψημολόφου, έχουν υποστεί σημαντικές καταστροφές. Συνηθισμένο φαινόμενο είναι και η αναγραφή εθνικιστικών συνθημάτων (γκραφίτι) στους τοίχους ενώ σε μερικά τζαμιά οι μιναρέδες καταστράφηκαν ή βάφτηκαν με μπλε και άσπρο χρώμα. Σε ορισμένα χωριά οι τοπικές κοινότητες ανέλαβαν τη συντήρηση ή την αποκατάσταση των τζαμιών.

Μερικά τζαμιά όμως είναι αδύνατο να αποκατασταθούν. Τα τζαμιά στην Αλόα, στον Αγ. Σωζόμενο, στη Δένεια και Μελάναργα έχουν καταστραφεί ολοκληρωτικά. Στα χωριά Αρεδιού, □γιοι Ηλιόφωτοι, □γ. Επιφάνιος– Σολέας,Αγ. Ερμόλαος, Κόση, Κοράκου, Μόναργα, Πάνω Κουτραφάς και Φλάσου όλα τα τζαμιά ισοπεδώθηκαν ώστε να είναι αδύνατο, χωρίς την βοήθεια των ντόπιων, να επισκεφθώ εκείνους τους χώρους που κάποτε έστεκαν τζαμιά.

Τα ψέματα στην προπαγάνδα των εθνικιστών και στις δύο πλευρές είναι χαρακτηριστικά: Οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές ισχυρίστηκαν ότι η εκκλησία του Αγ. Γεωργίου στα Λίμνια είχε καταστραφεί και ότι η εκκλησία του Τιμίου Σταυρού στην Κυθρέα είχε λεηλατηθεί. Οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές από την άλλη, υποστήριξαν ότι τα τζαμιά στην Περιστερώνα, στο Αρνάδι και στο Διόριος υπέστησαν καταστροφές. Παρόλα αυτά πολλά μνημεία και κτήρια έχουν καταστραφεί, όμως υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου οι κάτοικοι και στις δύο κοινότητες □ συμπεριλαμβανομένων και εποίκων πρέπει να ομολογήσουμε □ εμπόδισαν τους ομοεθνείς εθνικιστές να προβούν σε καταστροφές θρησκευτικών μνημείων της άλλης κοινότητας.

** Ο Sam Hardy ήταν παρατηρητής στο πρόσφατο Κυπρολογικό Συνέδριο. Αφιέρωσε χρόνο ερευνώντας τις περιπτώσεις κατεστραμμένων μνημείων πολιτιστικής κληρονομιάς και στις δύο πλευρές του νησιού και μελέτησε την προσέγγιση της δημόσιας παιδείας μέσα στις δύο κοινότητες.*

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

«ΠΡΙΝ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΟΤΙ ΠΕΘΑΝΕΣ»

του Σίντνεϊ Λιούμετ

Ο Δήμος Λευκωσίας σε συνεργασία με την Lumiere διοργανώνει φέτος καλοκαιρινές προβολές 'drive-in-cinema' με ταινίες μεγάλης εμπορικής επιτυχίας. Οι προβολές – που ξεκίνησαν από τα μέσα Ιουνίου και θα διαρκέσουν ολόκληρο τον Ιούλη – γίνονται κάθε βράδυ στο παλαιό ΓΣΠ * όπου μπορεί ο καθένας να παρακολουθήσει την ταινία μέσα από το αυτοκίνητό του.

Ανάμεσα στις ταινίες του προγράμματος ξεχωρίζουμε δύο εξαιρετικές ταινίες: *«Θα Χυθεί Αίμα»* (14–17 Ιούλη) και *«Πριν ο Διάβολος καταλάβει ότι πέθανες»* (28–31 Ιουλίου). Και οι δύο ταινίες ήτανε στις εμπορικές αίθουσες τον περασμένο Ιούνιο. Πιο κάτω αναδημοσιεύουμε παρουσίαση της δεύτερης ταινίας από την εβδομαδιαία εφημερίδα *Εργατική Αλληλεγγύη* που έγραψε ο Γιάννης Γιαννουλέας.

Δύο αδέλφια βλέπουν τη ληστεία του κοσμηματοπωλείου των γονιών τους σαν μοναδική διέξοδο στα πιεστικά οικονομικά τους προβλήματα. Απ' τα πρώτα λεπτά της ταινίας, η απόπειρα καταλήγει σ'ένα αιματηρό φιάσκο, ενώ τα νέα προβλήματα που συσσωρεύονται (θάνατοι, εκβιασμός, οικονομική κατάρρευση) έχουν σαν αποτέλεσμα τη ραγδαία καταβύθισή τους σε μια κόλαση δίχως επιστροφή.

Ο 84χρονος (!) Σίντνεϊ Λιούμετ γυρίζει την πιο μεστή και ολοκληρωμένη ταινία της καριέρας του. Στην εξηντάχρονη προσφορά του στο χώρο του σινεμά έχει να επιδείξει ταινίες – σταθμούς όπως το ''Dog day afternoon'' (ελλ. τίτλος «Σκυλίσια μέρα»), το «Σέρπικο», την «Ετυμηγορία» ή το «Equus» ανάμεσα σε δεκάδες άλλες δημιουργίες. Σε μια πορεία όχι χωρίς διακυμάνσεις, σταθερή θεματική του εμμονή αποτελούσε η εστίαση του σε αντισυμβατικούς κινηματογραφικούς ήρωες που με τη στάση της ζωής τους ξεσκεπάζουν την υποκρισία του συστήματος. Προς το τέλος της καλλιτεχνικής του πορείας επανέρχεται μ' ένα μοντέρνο δράμα με διαστάσεις αρχαιοελληνικής τραγωδίας, όπου η «Ύβρις» και η «θεία δίκη» αποτελούν κεντρικά στοιχεία της πλοκής.

Στηριγμένος σ'ένα στιβαρό αστυνομικό σενάριο καταθέτει μια μελέτη πάνω στη μικροαστική απελπισία της υπερχρέωσης αλλά και μια σπουδή στις εύθραυστες ισορροπίες μιας «μέσης» αμερικανικής οικογένειας, που φτάνει να κατασπαράξει τις ίδιες της τις σάρκες, κάνοντας ουσιαστικά ένα σχόλιο για τις σαθρές βάσεις του τρόπου που είναι συγκροτημένη η ίδια η αμερικανική κοινωνία. Ακόμα περισσότερο, σε ένα δεύτερο επίπεδο, το σχόλιό του αναφέρεται στο πόσο εφήμερα και επισφαλή είναι τα πράγματα, την ευκολία δηλαδή που οι βεβαιότητες ανατρέπονται σαν αποτέλεσμα λανθασμένων επιλογών. Πρόκειται για μια κεντρική ιδέα που υπογραμμίζεται από τον πλήρη τίτλο της



ταινίας: «Ζήσε μια ώρα στον παράδεισο □ πριν ο διάβολος καταλάβει ότι πέθανες». Μ'αυτή την έννοια, η ταινία καταγράφει τη ραγδαία πτώση των πρωταγωνιστών από την κατάσταση της συμβατικής ισορροπίας στην κατάρρευση οποιασδήποτε σταθερότητας.

Τι είναι αυτό όμως, που μετατρέπει ένα ενδιαφέρον κινηματογραφικό σενάριο σε μια σπουδαία κινηματογραφική δημιουργία; Τι άλλο από την ικανότητα του σκηνοθέτη να επιλέξει και να συνθέσει με τον καλύτερο τρόπο όλα τα επι μέρους στοιχεία που συγκροτούν μια ταινία. Απ' αυτή την άποψη, το κοκτέιλ είναι ιδανικό: Οι ηθοποιοί κορυφαίοι, με καλύτερες τις ερμηνείες των Φίλιπ Σέϊμουρ Χόφμαν, □λμπερτ Φίνεϊ και Ίθαν Χοκ. Το, Ταραντινικής έμπνευσης, μοντάζ μας πηγαίνει μπρος και πίσω στο χρόνο, φωτίζοντας κάθε φορά περισσότερα σημαντικά στοιχεία της ιστορίας. Και όλα αυτά πλαισιωμένα από μια σπουδαία μουσική επένδυση που σχολιάζει προφανώς τα τεκταινόμενα αλλά λειτουργεί και σαν μια αυτόνομη καλλιτεχνική αξία.

Η Αμερική είναι η χώρα του αστυνομικού θρίλερ. Μέχρι σήμερα δεν έχουν σταματήσει να παράγονται καλές, αδιάφορες ή και κακές ταινίες του είδους. Η καινούργια ταινία του Λιούμετ καταλαμβάνει επάξια μια καλή θέση στη λίστα, προσφέροντας στο θεατή αγωνία, αισθητική απόλαυση αλλά και ώριμη περισυλλογή.

* Για περισσότερες πληροφορίες και το πρόγραμμα των ταινιών: Τηλ 22357272, Website: www.lumieretv.com

Δικοινοτικά μνημόσυνα 23 & 26 Ιούλη

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο προγραμματίζει και φέτος κοινές δικοινοτικές εκδηλώσεις για να τιμήσει τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους. Την Τετάρτη 23 Ιούλη, ώρα 7:30 μμ προγραμματίζεται ανοικτή εκδήλωση στο θέατρο Αραπαχμέτ στη βόρεια πλευρά της Λευκωσίας. Ομιλητές στην εκδήλωση θα είναι συγγενείς θυμάτων και από τις δυο πλευρές και θα την συντονίζουν οι δημοσιογράφοι Sevgul Ulutag και Ανδρέας Παράσχος που έχουν φέρει στο φως της δημοσιότητας πολλές από τις αγριότητες που έζησαν οι απλοί άνθρωποι στη Κύπρο.

Το Σάββατο που ακολουθεί, στις 26 Ιούλη προγραμματίζεται κοινή επίσκεψη σε χώρους εκταφής ομαδικών τάφων και στις δύο πλευρές για να αποθέσουμε συμβολικά λίγα λουλούδια στα σημεία που δολοφονήθηκαν αθώοι άνθρωποι από τους εθνικιστές και των δυο πλευρών. Δεν ξέρουμε αν τελικά οι τουρκοκυπριακές αρχές θα μας επιτρέψουν να ολοκληρώσουμε τις εκδηλώσεις μας με επίσκεψη σε ομαδικό τάφο στο βορρά αλλά το μήνυμα που βγαίνει μέσα από αυτές τις εκδηλώσεις παραμένει εξίσου ισχυρό. Είναι ένα μήνυμα ειρήνης, μια κραυγή πόνου αλλά ταυτόχρονα και μια κραυγή θυμού και αγανάκτησης. Για πόσο ακόμη θα ανεχόμαστε να κυκλοφορούν ανάμεσα μας οι υπεύθυνοι για αυτά τα εγκλήματα ατιμώρητοι; Για πόσο ακόμη θα ανεχόμαστε να θεωρείται σαν πράξη ηρωισμού και πατριωτισμού η δολοφονία βρεφών, αθώων παιδιών και γυναικών. Για πόσο ακόμη θα ανεχόμαστε τους πατριδοκάπηλους που μετέτρεψαν το νησί μας σε ένα απέραντο νεκροταφείο να μας οδηγούν σε νέα σφαγεία;

Το έχουμε ξαναπεί, το επαναλαμβάνουμε και τώρα, δεν ζητούμε να στηθούν δίκες μετά από τόσα χρόνια. Αλλά θέλουμε να καταδικαστούν πολιτικά, κοινωνικά και ηθικά όσοι διέπραξαν αυτά τα εγκλήματα και όχι μόνο εκείνοι που τράβηξαν την σκανδάλη αλλά πρώτα και κύρια αυτοί που όπλισαν τα χέρια τους, αυτοί που δηλητηρίασαν τα μυαλά τους με το φαρμάκι του εθνικισμού. Αυτοί που τους ενθάρρυναν, που τους κάλυψαν, που τους επιβράβευσαν.

Είναι θετικό και είναι προς τιμή του Χριστόφια που στη προεκλογική του εκστρατεία παραδέχτηκε δημόσια, ότι έγιναν εγκλήματα και από τις δυο πλευρές και ότι χρειάζεται να τα παραδεχτούμε και να απολογηθούμε για αυτά. Αυτή η αναφορά όμως δεν πρέπει να μείνει απλά σαν μια γενική διαπίστωση και διατύπωση αλλά θα πρέπει να προχωρήσουμε στη διερεύνηση και συγκεκριμενοποίηση αυτών των εγκλημάτων και όσων ευθύνονται.

Αυτό δεν είναι απλά μια ανάγκη για αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας αλλά είναι απαραίτητο στοιχείο αν θέλουμε πραγματικά τη συμφιλίωση, την επανένωση και να κτίσουμε ένα καλύτερο μέλλον για όλους του κατοίκους του νησιού μας.



Η Εργατική Δημοκρατία αναγνώρισε από πολύ νωρίς αυτή την ανάγκη και σε ένα από τα πρώτα φυλλάδια της που κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 1979 με την ευκαιρία των εκδηλώσεων για τη δολοφονία του Δώρου Λοΐζου, τότε που όλοι ζητούσαν τη κάθαρση από τους πραξικοπηματίες και «αυτούς που άνοιξαν τις κερκόπορτες στον Αττίλα», η Εργατική Δημοκρατία ζητούσε την κάθαρση και από τους φονιάδες των τουρκοκυπρίων.

Είναι πολύ ευχάριστο που σήμερα πολλοί από εκείνους που τότε αντέδρασαν βίαια σε εκείνη μας τη παρέμβαση, ή κοιτούσαν αδιάφορα, σήμερα έχουν προσχωρήσει σ'αυτή την αντίληψη.

Σήμερα συναντάμε όλο και περισσότερο κόσμο που μιλά ανοικτά για αυτά τα εγκλήματα και ζητά την τιμωρία των ενόχων. Μπορούμε και πρέπει όλοι μαζί να συντονίσουμε τη δράση μας με στόχο τη δημιουργία ενός δικοινοτικού, μαζικού κινήματος, που να παλεύει και στις δυο πλευρές για ειρήνη, συμφιλίωση και επανένωση. Η αποκάλυψη, η καταγγελία, η τιμωρία των εγκλημάτων και των εγκληματιών είναι σημαντικό κομμάτι αυτής της προσπάθειας. Μόνο έτσι μπορεί να υπάρξει η κάθαρση που χρειάζεται για να ξανακτίσουμε τους δεσμούς φιλίας και εμπιστοσύνης που δολοφόνησαν στις ψυχές των απλών ανθρώπων οι εθνικιστές φονιάδες μαζί με τα αθώα θύματα τους.

Οι εκδηλώσεις στις 23 και 26 του Ιούλη είναι ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, όπως επίσης και άλλες παρόμοιες εκδηλώσεις που έγιναν ή προγραμματίζονται να γίνουν. Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να είμαστε εκεί.